

Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε!

Εργατική Δημοκρατία

Εφημερίδα Επαναστατικής Εργατικής Πολιτικής

Για την Ανασυγκρότηση του Παγκόσμιου Κόμματος της Προλεταριακής Επανάστασης (4η Διεθνής)

Το εργατικό κίνημα θα δώσει τη λύση ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΓΡΟΤΙΚΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΩΝ

Πανικό, αβεβαιότητα και αγωνία εκπέμπουν, καθημερινά κι απ' το πρωί ως αργά το βράδυ, οι τηλεοράσεις, τα ραδιόφωνα και όλα τα άλλα όργανα της παγκόσμιας αστικής προπαγάνδας.

Συγκλονισμένα τα ιμπεριαλιστικά κέντρα των Ενωμένων Πολιτειών Αμερικής, της Ευρώπης κι όλου του κόσμου, από την κατάρρευση του σαθρού χρηματοπιστωτικού συστήματος εικονικής "ανάπτυξης" και καταλήστευσης, έχουν κυριευτεί από την πιο μαύρη απελπισία και απόγνωση.

Οι κυβερνήσεις και όλα τα ιμπεριαλιστικά επιτελεία, οι οικονομολόγοι τους και οι διεθνείς νομισματικοί οργανισμοί τους, τρέμοντας μπροστά στο φανερό κίνδυνο ραγδαίας εξάπλωσης της κρίσης στο σύνολο της παγκόσμιας οικονομίας, τρέχουν και δεν φτάνουν...

Σελίδα 3

ΣΥΝ - ΣΥΡΙΖΑ: "ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ" ΜΕ ΠΟΙΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΚΑΙ ΠΟΙΟ ΚΡΑΤΟΣ;

...με ποιο πρόγραμμα και με ποια πολιτική θα αναλάβει, η κυβέρνηση της Αριστεράς, που προτείνει η ηγεσία του ΣΥΝ, να βγάλει την κοινωνία και τη χώρα από την κρίση, δηλαδή από το αδιέξοδο και από το τέλμα του σαπισμένου καπιταλισμού; Υπάρχει κοινοβουλευτική θεραπεία της καπιταλιστικής αποτελμάτωσης; **Χωρίς την οργάνωση των εργατικών δυνάμεων για την συντριβή του αστικού κράτους και την οικοδόμηση ενός νέου εργατικού κράτους βασισμένου στην εξουσία της εργατικής τάξης και της πλέριας δημοκρατίας της, μπορεί μια κοινοβουλευτική κυβέρνηση της αριστεράς να αναμετρηθεί και να νικήσει την πάνοπλη εξουσία του ντόπιου και του ξένου ιμπεριαλιστικού κεφαλαίου;**

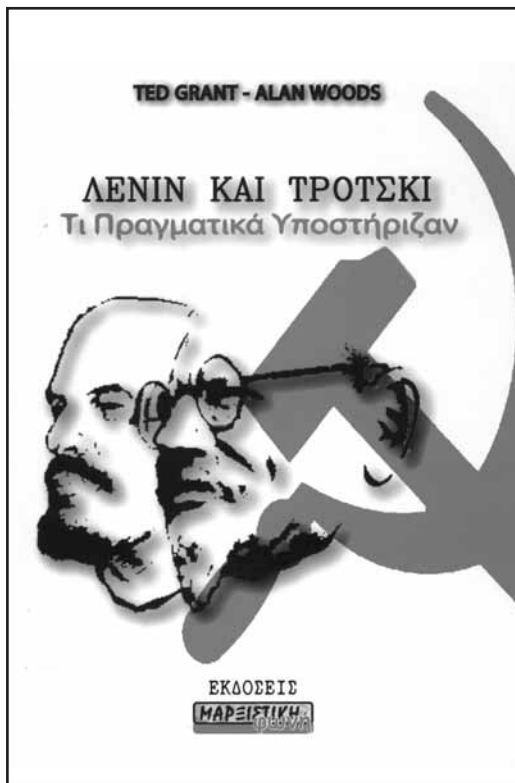
Σελίδα 5

ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΚΡΙΒΕΙΑ

Απέναντι στη ληστρική αντεργατική κι αντιλαϊκή επίθεση του ντόπιου και του ξένου κεφαλαίου, το εργατικό κίνημα, οι συνδικαλιστικές και οι πολιτικές οργανώσεις της εργατικής τάξης, θα έπρεπε να αντιτάξουν το **Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο** ταξικής αδιαπραγμάτευτης πάλης για την υπεράσπιση των εργατικών κατακτήσεων και δικαιωμάτων, αλλά και για νέες κατακτήσεις...

Σελίδα 6

70 χρόνια από την ίδρυση της 4ης Διεθνούς

Νέα Αξιόλογα Βιβλία που κυκλοφορούν

Στη δίνη της καπιταλιστικής κρίσης

“...το αποσυντιθέμενο καπιταλιστικό σύστημα ετοιμάζει ακόμα μεγαλύτερα κραχ, ασύλληπτα πιο μεγάλες οικονομικές και κοινωνικές καταστροφές (ασύγκριτα πιο μαζική απαξίωση κοινωνικού πλούτου, πιο εκτεταμένο και πολυπληθέστερο κλείσιμο επιχειρήσεων, μεγάλο περιορισμό παραγωγής με τεράστια ποσοστά ανεργίας, φτώχειας και εξαθλίωσης, με ταυτόχρονη έξαρση μεγαλύτερης ακρίβειας και πληθωριστικής υποβάθμισης των εργατικών αμοιβών) που θα κάνουν τις σημερινές να φαντάζουν ασήμαντες...”

“...Η τεράστια αυτή επέκταση της τραπεζικής πίστης, που πλημμύρισε τις παγκόσμιες αγορές με πληθωριστικό χρήμα, δεν έγινε τυχαία ή από λάθος. Προκλήθηκε από την ανάγκη να ενισχυθεί η καταναλωτική ικανότητα και να εξασφαλιστεί η απαραίτητη ποσότητα χρήματος, ώστε, τα λιμνάζοντα συσσωρευμένα κεφάλαια, να μπορούν να μπουν στην παραγωγή, να παράγουν προϊόντα, να ολοκληρώνουν την κυκλοφορία τους και να πραγματώνουν τα νέα κέρδη που πετυχαίνουν. Προκλήθηκε δηλαδή από τις ίδιες τις ανάγκες της καπιταλιστικής λειτουργίας και απεικονίζει με τον πιο ανάγλυφο τρόπο την παρασιτική και κερδοσκοπική φύση του μονοπωλιακού καπιταλισμού...”

“...σε όσο βαθιά κρίση και αν βρεθεί (ο καπιταλισμός), τα οικονομικά και πολιτικά κυβερνητικά και άλλα επιτελεία του θα ξεπερνάνε τις απώλειες και τις ζημιές, στο βαθμό που θα μπορούν να τις μεταβιβάσουν στους εκμεταλλεζόμενους και την κοινωνία... Όσο θα βαθαίνει η κρίση και το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα δεν ανατρέπεται τόσο οι εργαζόμενοι και ολόκληρη η κοινωνία θα πληρώνουν τις οικονομικές κοινωνικές και περιβαλλοντικές καταστροφές του με περισσότερη και σκληρότερη εκμετάλλευση, με μεγαλύτερη ανεργία, με πιο εκτεταμένη φτώχεια και εξαθλίωση, με όλο και πιο μεγάλες στερήσεις, σε βάρος του βιοτικού κοινωνικού επιπέδου...”

(Από την Εργατική Δημοκρατία, Τεύχος 51, “Πανικός καταρρεύσεων...”)

Διαδώστε - ενισχύστε την Εργατική Δημοκρατία

Η έκδοση της Εργατικής Δημοκρατίας στηρίζεται αποκλειστικά στο υστέρημα λιγοστών αγωνιστών του επαναστατικού μαρξισμού και του εργατικού κινήματος.

Τα πράγματα όμως δυσκολεύουν κάθε μέρα και πιο πολύ. Όλα ακριβαίνουν διαρκώς, η ανεργία μεγαλώνει ασταμάτητα, τα μεροκάματα, οι μισθοί και οι συντάξεις μένουν στάσιμα.

Έτσι, οι ανάγκες του αγώνα ενάντια στην καπιταλιστική μισθοδουλεία κι ενάντια στην εξαθλίωση, μεγαλώνουν κι αυτές επίσης.

Η φωνή της Εργατικής Δημοκρατίας πρέπει να δυναμώνει αδιάκοπα. Η έκδοσή της πρέπει να πυκνώσει.

Αλλά αυτό για να γίνει, είναι απαραίτητο να συμμετέχουν ολοένα και περισσότεροι πρωτοπόροι αγωνιστές εργάτες, στη διάδοσή της, στην οικονομική ενίσχυσή της και στο γράψιμό της.

Σχηματίστε παντού ομάδες υποστήριξης της Εργατικής Δημοκρατίας. Διαβάστε, διαδώστε, ενισχύστε, γράψτε, την εφημερίδα που αγωνίζεται με συνέπεια ενάντια στην ψεύτικη δημοκρατία της κεφαλαιοκρατίας, για να νικήσει η δημοκρατία της εργατικής τάξης, η μόνη αληθινή δημοκρατία των Εργατικών Συμβουλίων.

Οργανωθείτε και παλέψτε μαζί μας: για συνδικαλιστικές και πολιτικές ελευθερίες, για εργατικά συνδικάτα, μαζικά, ενωτικά, δημοκρατικά, χωρίς καμιά εξάρτηση, για να συγκροτήσουμε το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο και να οικοδομήσουμε το επαναστατικό κόμμα της εργατικής εξουσίας, για κυβέρνηση των εργατών και των φτωχών αγροτών με σοσιαλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα.

Εργατική Δημοκρατία

Εφημερίδα της Κίνησης Εργατικής Δημοκρατίας

και Ανασυγκρότησης της 4ης Διεθνούς

Συντάσσεται από Επιτροπή

Υπεύθυνος έκδοσης: Χάρης Σταθάτος

e-mail: xasta@otenet.gr και ergatikidimokratia@yahoo.gr

Διεύθυνση εφημερίδας:

Σωκράτους 79-81, 3ος Όροφος, Αθήνα

Τηλ.: 2109357182 - 2105781385

Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν αναγκαστικά τις απόψεις της Συντακτικής Επιτροπής

Ο αριθμός των σελίδων εξαρτάται από την έκταση της ύλης.

Τεύχος No 52 - Νοέμβρης 2008

Το εργατικό κίνημα θα δώσει τη λύση

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΓΡΟΤΙΚΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΩΝ

Πανικό, αβεβαιότητα και αγωνία εκπέμπουν, καθημερινά κι απ' το πρωί ως αργά το βράδυ, οι τηλεοράσεις, τα ραδιόφωνα και όλα τα άλλα όργανα της παγκόσμιας αστικής προπαγάνδας.

Συγκλονισμένα τα ιμπεριαλιστικά κέντρα των Ενωμένων Πολιτειών Αμερικής, της Ευρώπης κι όλου του κόσμου, από την κατάρρευση του σαθρού χρηματοπιστωτικού συστήματος εικονικής "ανάπτυξης" και καταλήστευσης, έχουν κυριευτεί από την πιο μαύρη απελπισία και απόγνωση.

Οι κυβερνήσεις και όλα τα ιμπεριαλιστικά επιτελεία, οι οικονομολόγοι τους και οι διεθνείς νομισματικοί οργανισμοί τους, τρέμοντας μπροστά στο φανερό κίνδυνο ραγδαίας εξάπλωσης της κρίσης στο σύνολο της παγκόσμιας οικονομίας, τρέχουν και δεν φτάνουν.

Κι όμως, πριν από μερικά χρόνια, όταν είχαν καταρρεύσει τα γραφειοκρατικά ψευτοσοσιαλιστικά καθεστώτα, ήταν αυτά τα ίδια ιμπεριαλιστικά κέντρα, οι νομισματικοί οργανισμοί τους, οι οικονομολόγοι τους και όλοι γραφιάδες τους, που γεμάτοι έπαρση και αισιοδοξία, φλυαρούσαν ακατάσχετα για την δήθεν διάψευση του μαρξισμού, την αποτυχία, του σοσιαλισμού, το τέλος των κρίσεων και της πάλης των τάξεων και το λαμπρό μέλλον του κόσμου, με την "παγκοσμιοποιημένη, νεοφιλελεύθερη, αυτορυθμιζόμενη, ελεύθερη καπιταλιστική αγορά", χωρίς καταρρεύσεις και καταστροφές!

Τώρα πια, πάνω στα ερείπια των διακηρύξεων αυτών και της γελοίας προπαγάνδας τους, όλοι μαζί οι στυλοβάτες του παρακμασμένου και αποσυντιθέμενου καπιταλιστικού συστήματος, πανικόβλητοι ξαναθυμήθηκαν τις επιστημονικές προγνώσεις του επαναστατικού μαρξισμού, ήρθαν και πάλι αντιμέτωποι με τον εφιάλτη της προλεταριακής σοσιαλιστικής επανάστασης, μέσα σ' αυτά τα ίδια τα κέντρα του ιμπεριαλιστικού αδιεξόδου κι έφτασαν ως το παραλήρημα του **Σαρκοζί**, να ονειρεύονται την επανίδρυση του σαπισμένου καπιταλισμού πάνω σε νέες "δικαιότερες" βάσεις!! Στην απόγνωσή τους οι πολιτικοί εκπρόσωποι του ιμπεριαλισμού, επιχειρούν μά-

ταια να επαναφέρουν στη ζωή γνωστούς παλαιούς μύθους που υπόσχονταν τον "σοσιαλιστικό" καπιταλισμό, την σοσιαλιστικοποίηση της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και καταπίεσης!

* * *

Μέσα σ' αυτή τη δίνη και την παράκρουση που προκάλεσε η θύελλα της χρηματοπιστωτικής κρίσης (προϊόν της μόνιμης γενικής κρίσης του παρακμασμένου παγκόσμιου καπιταλισμού) ο ελληνικός περιφερειακός ιμπεριαλισμός, βρίσκεται αντιμέτωπος με συσσωρευμένα οικο-

νο-

σης, φανέρωσαν την αναπτυσσόμενη δυσaréσκεια των εκμεταλλεόμενων μαζών της χώρας και τη διάθεσή τους ν' αντιδράσουν στην καπιταλιστική επίθεση.

Αμέσως μετά, οι μεγάλες κινητοποιήσεις των εργατών και της νεολαίας, βάθυναν ακόμα πιο πολύ την πολιτική κρίση και όξυναν την αντιπαράθεση των δυο συνεταιρών της αστικής εξουσίας, της Ν.Δ. και του ΠΑΣΟΚ.

Βγήκε έτσι στην επιφάνεια ένα μεγάλο μέρος της διαφθοράς, των σκανδάλων, της δυσσομίας και της σήψης των κυβερνήσεών τους, της "δημοκρατίας" τους, και των θεόπνευστων πνευματικών πατέρων τους! Των μεσαιωνικών καλόγερων και δεσποτάδων επιχειρηματιών που εμπορεύονται δάση και λίμνες!

Αυτοί οι ίδιοι, οι αδίσταχτοι πρωταγωνιστές της ρεμούλας, της απάτης και της κατρακύλας και τα δημοσιογραφικά συγκροτήματά τους, μη μπορώντας πια να κρύψουν την ψευτιά και την χρεοκοπία της σαπισμένης αστικής δημοκρατίας τους, ομολογούν το πολιτικό τους αδιέξοδο και απεγνωσμένα αναζητούν τον τρόπο για να βγουν απ' αυτό. Ψάχνουν για "νέες" προσωπίδες, για "νέους" αρχηγούς, "νέα" σχήματα και "νέους" συνασπισμούς. Αξιοποιούν τη δειλία, τον καιροσκοπισμό και την πολιτική μυωπία των ηγετών της μικροαστικής "αριστεράς". Αυτής της "αριστεράς" που συνεχίζει ακόμα να ονειρεύεται έναν ανθρωπινότερο καπιταλισμό ή έναν καπιταλισμό της "λαϊκής εξουσίας" και της συγχωρεμένης "λαϊκής δημοκρατίας".

Κι έτσι, οι τσαρλατάνοι της "νέας διακυβέρνησης", και οι πράσινοι σοσιαλ(η)στές, παρ' όλη τη μπόχα των σκανδάλων τους, παρ' όλη τη χρεοκοπία της ληστρικής αντεργατικής και αντιλαϊκής πολιτικής τους και παρ' όλο το φανερό και ομολογημένο πολιτικό αδιέξοδό τους, εξακολουθούν να διαφεντεύουν τη ζωή μας. Έχουν ακόμα τη δυνατότητα να "κυβερνάνε", να διαχειρίζονται τις τύχες της κοινωνίας και να μανουβράρουν, να ελίσσονται

μικά, κοινωνικά και πολιτικά προβλήματα, που οξύνονται, συνεχώς, σαν συνέπεια της αρπακτικότητας του κεφαλαίου, στις συνθήκες της κρίσης και του εντεινόμενου ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού.

Έναν, περίπου, χρόνο μετά τις πρόωρες αιφνιδιαστικές εκλογές, η κυβέρνησή του και ολόκληρο το πολιτικό του σύστημα, βουλιάζουν σ' ένα χωρίς προηγούμενο πολιτικό αδιέξοδο, μέσα στη δυσσομία ατέλειωτων σκανδάλων και βαθιάς σήψης.

Τα εκλογικά αποτελέσματα του περσινού Σεπτεμβρίου, που έφεραν τη Ν.Δ. στη θέση μιας μειοψηφικής κυβέρνησης κι έριξαν το ΠΑΣΟΚ στον στρόβιλο μιας οξύτατης κρί-

Από τη Σελίδα 3

και να δημαγωγούν ξεδιάντροπα κι ασύστολα. Μόνο και μόνο, επειδή κανένας από τους ψοφοδεείς ηγέτες των κομμάτων της μικροαστικής αριστεράς δεν έχει την τόλμη να υψώσει το ανάστημά του ενάντια σ' ένα πολιτικό πτώμα που ζέχνει, το πτώμα της κεφαλαιοκρατικής "δημοκρατίας". Και να καλέσει σε αγώνα για τη δημοκρατία των παραγωγών του κοινωνικού πλούτου, για την Εργατική Δημοκρατία, την αληθινή δημοκρατία των **Εργατικών και Αγροτικών Συμβουλίων**.

Όταν ο κόσμος όλος ξέρει ότι το θέατρο με τις "προανακριτικές" και τις "εξεταστικές" επιτροπές (όπως και το παλιότερο θέατρο της "κάθαρσης") στοχεύει στο κουκούλωμα των βρωμερών σκανδάλων, οι ηγέτες των κομμάτων της δήθεν "ριζοσπαστικής" και της δήθεν "κομμουνιστικής", φρόνιμης "αριστεράς", δεν αρνούνται να συμμετέχουν, αλλά αντίθετα συμπρωταγωνιστούν σ' αυτό το θέατρο των μεσαιωνικών δολοπλοκιών, μαζί με τους συνεργάτες των ρασοφόρων εκπροσώπων του θεού της μισθωτής σκλαβιάς!

Δίνουν έτσι όλο το περιθώριο στους αρχιερείς της πολιτικής απάτης, στους γαλαζίους και στους πράσινους συνενόχους, να μιλάνε για δικαιοσύνη και για μια νέα δήθεν κάθαρση, στο στάβλο και στο βάλτο της κεφαλαιοκρατικής "δημοκρατικής" σαπίλας. Την ώρα ακριβώς που δύο εισαγγελείς πνιγμένοι από τις αναθυμιάσεις των υπονόμων αυτής της "δημοκρατίας", βγήκαν στην επιφάνεια για να δηλώσουν και να καταγγείλουν την ανυπαρξία δικαιοσύνης κάτω από το καθεστώς της αδικίας, της εκμετάλλευσης, της δολοπλοκίας, της κομπίνας, του εκβιασμού και της μαφιόζικης τρομοκρατίας.

Δίνουν ακόμα, οι ηγέτες της υποταγμένης αριστεράς, όλη την ευκαιρία, στους δημαγωγούς πολιτικούς εκπροσώπους της χρεοκοπημένης κεφαλαιοκρατικής εξουσίας, να χρησιμοποιούν το φόβο και τον πανικό που προκαλεί η καπιταλιστική κρίση και να επισείουν τον "κίνδυνο της ακυβερνησίας", εξαιτίας της κοινωνικής απαξίωσης των κομμάτων τους! Τους επιτρέπουν δηλαδή να ισχυρίζονται ότι χωρίς τα κόμματα της κεφαλαιοκρατίας η χώρα θα μείνει ακυβέρνητη! Ότι τα δι-

κά τους τα κόμματα είναι τάχα οι εγγυητές της "δημοκρατικής σταθερότητας", της "ανάπτυξης", της "προόδου" και της "δίκαιης κοινωνίας"! Και δεν τολμάνε οι "ρεαλιστές" ηγέτες της αριστεράς να πούνε όλη την αλήθεια στον εκμεταλλεμένο λαό. Να του εξηγήσουν ότι η κρίση και το σάπισμα του καπιταλισμού και των κομμάτων του, δείχνουν ακριβώς την πλήρη αδυναμία τους να εκπροσωπήσουν τα συμφέροντα της κοινωνίας, να την υπηρετήσουν και να την κυβερνήσουν. Να πούνε δηλαδή στους εκμεταλλεμένους ότι η κρίση και το σάπισμα του καπιταλισμού, φανερώνουν την ανάγκη της πάλης, όχι για την ανασύλωση της ετοιμόρροπης κεφαλαιοκρατικής εξουσίας, μα για την ανατροπή της. Όχι για την "εξυγίανση" και την "λαικοποίηση" του παρακμασμένου ιμπεριαλιστικού καπιταλισμού των επιδρομών και των πολέμων, αλλά για την εγκαθίδρυση του επαναστατικού σοσιαλισμού, κάτω από τη μόνη δημοκρατική κυβέρνηση των **εργατικών και αγροτικών συμβουλίων**, κάτω από την επαναστατική εξουσία των εργατών και των φτωχών αγροτών, που θα 'χουν συντρίψει την τυραννική εξουσία της μισθωτής σκλαβιάς, της σήψης και της εξαθλίωσης.

Αντί ν' αναλάβουν αυτόν τον αγώνα, οι ηγέτες της καθεστωτικής αριστεράς, υποκλίνονται δουλικά στους θεσμούς της αντιδραστικής αστικής εξουσίας. Και καλλιεργούν ολέθριες αυταπάτες για "αντιιμπεριαλιστικές" και για "προοδευτικές" αστικές δυνάμεις, που δήθεν υπάρχουν, και πρέπει να συμπράξει μαζί τους η αριστερά και το εργατικό κίνημα.

Προπαγανδίζουν την ανάγκη "λαϊκών αντιιμπεριαλιστικών μετώπων" και κυβερνήσεων συνεργασίας, αστικών και εργατικών δυνάμεων, για να βγάλουν (καθώς λένε) τη χώρα από το βάλτο της καπιταλιστικής αποσύνθεσης, χωρίς να πάρουν τα εργοστάσια, τα μέσα παραγωγής και τις τράπεζες, από τα χέρια των καπιταλιστών, χωρίς να θίξουν την κεφαλαιοκρατική εξουσία των ενόπλων σωμάτων, δηλαδή χωρίς να ανατρέψουν και να κατεδαφίσουν ολόκληρο το εκμεταλλευτικό καπιταλιστικό οικοδόμημα, χωρίς να ξεριζώσουν τις αιτίες που έχουν οδηγήσει ολόκληρη την κοινωνία στο σημερινό τέλμα.

Και συνδιαλέγονται και συμπράττουν, αυτοί οι "αριστεροί" κήρυκες των ειρηνικών κοινοβουλευτικών παγίδων, με διάφορα σκύβαλα του αστικού και μικροαστικού πολιτικού κόσμου. Για να δημιουργήσουν νέες "πλατείες, προοδευτικές" εκλογικές συμμαχίες (ΕΑΜικού τύπου) που τόσες συμφορές έχουν προκαλέσει ως τώρα στο ελληνικό και στο παγκόσμιο εργατικό κίνημα (λόγου χάρη Χιλή).

Συμβάλλουν έτσι συστηματικά στη διαμόρφωση του πολιτικού κλίματος μέσα στο ο-

ποίο οι αγύρτες των αστικών κομμάτων μπορούν άνετα να πλασάρουν διάφορες παραπληητικές ταμπέλες και "αριστερο - δημοκρατικές" ή "σοσιαλιστικές" συνεργασίες, και με το ψέμα, τη δημαγωγία και τον εκφοβισμό να παγιδεύουν εκλογικά τις συγχυσμένες λαϊκές μάζες.

Ωστόσο, η παγκόσμια εμπειρία της πάλης των τάξεων, μας βεβαιώνει ότι το εργατικό κίνημα κατορθώνει πάντα να βρίσκει το δρόμο της ιστορικής αποστολής του, παραμερίζοντας τις εκφυλισμένες ηγεσίες του.

Ό,τι κι αν σοφιστούν οι διεφθαρμένοι υπηρέτες του σαπισμένου καπιταλισμού.

Όποια κεντροδεξιά, κεντροαριστερά ή εθνικολαϊκά σενάρια κι αν μηχανευτούν και όσα "λαϊκομετωπικά" στηρίγματα κι αν τους προσφερθούν, το εργατικό ποτάμι δε θα μπορέσουν, τελικά, να το βγάλουν από την ιστορική του κύτη και να το στρέψουν πίσω.

Από την κρίση και από το αδιέξοδο που βρίσκονται δε θα καταφέρουν να βγουν, τα κόμματα του ιστορικά ξοφλημένου καπιταλισμού, ούτε και τα αριστερά στηρίγματά τους.

Θα βουλιάζουν ολοένα στη σήψη και στη θανάσιμη αγωνία του παρακμασμένου, αγριανθρωπικού, βάρβαρου, εκμεταλλευτικού συστήματός τους.

Η αποσυντιθέμενη ιμπεριαλιστική "δημοκρατία" και η "δικαιοσύνη" τους, μαζί με την άπληστη παπαδοκρατία, πνίγονται μέσα στο βόρβορο των σκανδάλων και όλων των αντιδραστικών τους έργων.

Η οικονομική κρίση που θα συνεχίσει να βαθαίνει και να οξύνεται, η ανεργία, η ακρίβεια, η πείνα, η σήψη και η διαφθορά, η κοινωνική αναταραχή, θα ξεσηκώνουν διαρκώς νέους μαζικούς ταξικούς, ασυγκράτητους εργατικούς αγώνες, νέες επαναστατικές θύελλες, που θα συντρίψουν τους γραφειοκρατικούς συντηρητικούς μηχανισμούς, θα διαλύσουν τα υπολείμματα της εκφυλισμένης και κομματιασμένης αριστεράς της υποταγής και θα αναδείξουν μία νέα εργατική επαναστατική ηγεσία.

Το εργατικό κίνημα, με οδηγό του τον επαναστατικό μαρξισμό είναι η μόνη δύναμη που θα βγάλει την κοινωνία από το αδιέξοδο και τη σήψη του καπιταλισμού, θα την οδηγήσει στο σοσιαλισμό.

Ο αγώνας για κυβέρνηση των Εργατικών και Αγροτικών Συμβουλίων είναι το καθήκον των πρωτοπόρων αγωνιστών της εργατικής τάξης και του κινήματος της αριστεράς.

ΣΥΝ -ΣΥΡΙΖΑ: "ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ" ΜΕ ΠΟΙΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΚΑΙ ΠΟΙΟ ΚΡΑΤΟΣ;

Στη συνέντευξη τύπου που έδωσε στη Θεσσαλονίκη ο πρόεδρος του ΣΥΝ, ο **Αλέξης Τσίπρας**, ζήτησε εκλογές για να φύγει "η επικίνδυνη" (όπως την χαρακτήρισε) κυβέρνηση της Ν.Δ. "Ο κ. Καραμανλής... θα έπρεπε να μαζέψει αυτόν το θίασο και να τους πει: "η παράσταση έλαβε τέλος". Να δοθεί λύση στις κάλπες, τόνισε".

Και ποια είναι η λύση που προτείνει η ηγεσία του ΣΥΝ; Αν ο θίασος της Ν.Δ. αναγνωρίσει ότι είναι επικίνδυνος για τη χώρα κι αν αποφασίσει να δώσει τέλος στην παράστασή του, στήνοντας ξανά τις κάλπες, τι θα προτείνει στο λαό ο ΣΥΝ και ο ΣΥΡΙΖΑ;

Στο ερώτημα αυτό το **Α. Τσίπρας** δεν δυσκολεύτηκε να απαντήσει. Επανέλαβε και πάλι ότι ο ΣΥΝ απορρίπτει λύση "κεντροαριστεράς", δηλαδή δεν δέχεται την σύμπραξη που προτείνει η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ. Γιατί, όπως ξεκαθάρισε, "το ΠΑΣΟΚ... είναι μέρος του συστήματος, μέρος της κρίσης". Δεν παρέλειψε όμως, ταυτόχρονα, να ζητήσει απ' τον αρχηγό του ΠΑΣΟΚ, να κάνει την "στοιχειώδη αυτοκριτική του". Οπότε, θα μπορούσε, ίσως, έτσι, η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, να εξαγινιστεί από τις πολλές αμαρτίες της, να πάψει να είναι "μέρος του συστήματος και της κρίσης του" και να γίνει ένας αξιόπιστος συνομιλητής για την αντιμετώπιση της κρίσης!

Επειδή όμως ο Παπανδρέου δεν κάνει την απαιτούμενη "στοιχειώδη αυτοκριτική του", ο Α. Τσίπρας και οι άλλοι ηγέτες του ΣΥΝ, προτείνουν: "**Κυβέρνηση Αριστεράς, ΣΥΡΙΖΑ πρωταγωνιστής**"

Πιο συγκεκριμένα ο πρόεδρος του ΣΥΝ τόνισε ότι το κόμμα του "θέλει συνεργασία με αριστερούς, κομμουνιστές, οικολόγους και

σοσιαλιστές" που διαφωνούν με την κυρίαρχη άποψη της σοσιαλδημοκρατίας. Και επισήμανε ότι "η Αλέκα Παπαρήγα με τις επιθέσεις της στον ΣΥΝ προιόνιζει το κλαδί της Αριστεράς, στο οποίο κάθεται και η ίδια".

Άφησε έτσι καθαρά να εννοηθεί ότι η ηγεσία του ΣΥΝ ευελπιστεί πως μπορεί να γίνει ο πόλος συσπείρωσης, δυσραεστημένων, από το ΠΑΣΟΚ και το ΚΚΕ, ψηφοφόρων και να αναδειχτεί, στις εκλογές, πρώτη δύναμη στο χώρο της καθεστωτικής αριστεράς, ώστε να υπαγορεύσει τους όρους για μια "κυβέρνηση της Αριστεράς, με πρωταγωνιστικό ρόλο της ριζοσπαστικής Αριστεράς" (ΣΥΡΙΖΑ).

Προφανέστατα πρόκειται για ένα εγκεφαλικό κατασκευάσμα κοινοβουλευτικής παράνοιας. Μα κι αν ακόμα θα μπορούσε να γίνει πραγματικότητα αυτό το όνειρο θερινής νύχτας. Αν τυχόν δηλαδή ο ΣΥΝ καταφέρει σ' αλήθεια να αποκτήσει μια ισχυρή κοινοβουλευτική δύναμη, μένει αναπάντητο το βασικότερο ερώτημα: με ποιο πρόγραμμα και με ποια πολιτική θα αναλάβει, η κυβέρνηση της Αριστεράς, που προτείνει η ηγεσία του ΣΥΝ, να βγάλει την κοινωνία και τη χώρα από την κρίση, δηλαδή από το αδιέξοδο και από το τέλμα του σαπισμένου καπιταλισμού; Υπάρχει κοινοβουλευτική θεραπεία της καπιταλιστικής αποτελεμάρωσης; **Χωρίς την οργάνω-**

ση των εργατικών δυνάμεων για την συντριβή του αστικού κράτους και την οικοδόμηση ενός νέου εργατικού κράτους βασισμένου στην εξουσία της εργατικής τάξης και της πλέριας δημοκρατίας της, μπορεί μια κοινοβουλευτική κυβέρνηση της αριστεράς να αναμετρηθεί και να νικήσει την πάνοπλη εξουσία του ντόπιου και του ξένου ιμπεριαλιστικού κεφαλαίου; Θα είναι σε θέση αυτή η κυβέρνηση να πάρει από τα χέρια των καπιταλιστών τα κοινωνικά μέσα παραγωγής και να τα βάλει κάτω από την δημοκρατική εξουσία των εργαζομένων; Στα ερωτήματα αυτά, ούτε έδωσε, ούτε και θα δώσει ποτέ μια καθαρή απάντηση η ηγεσία τους ΣΥΝ - ΣΥΡΙΖΑ. Κι αυτό επειδή της είναι αδύνατο να απαλλαγεί από τις μικροαστικές αστικοδημοκρατικές αυταπάτες κοινοβουλευτικής ειρηνικής μεταρρύθμισης του παρακμασμένου καπιταλισμού.

Από τις ίδιες αυτές ολέθριες αυταπάτες έπασχε και ο μακαρίτης Αλιέντε μαζί με τον σταλινικό εθνικορεφορμιστή Κορβαλάν και η κυβέρνηση τους της Αριστεράς στη Χιλή του 1973, η κυβέρνηση "Λαϊκής Ενότητας" του "Σοσιαλιστικού" και του "Κομμουνιστικού" Κόμματος. Ας μην το ξεχνάνε οι αγωνιστές, όχι μόνο του ΣΥΝ αλλά και των άλλων κομμάτων και οργανώσεων της Αριστεράς.

ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΚΡΙΒΕΙΑ

Απέναντι στη ληστρική αντεργατική και αντιλαϊκή επίθεση του ντόπιου και του ξένου κεφαλαίου, το εργατικό κίνημα, οι συνδικαλιστικές και οι πολιτικές οργανώσεις της εργατικής τάξης, θα έπρεπε να αντιτάξουν το **Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο** ταξικής αδιαπραγμάτευτης πάλης για την υπεράσπιση των εργατικών κατακτήσεων και δικαιωμάτων, αλλά και για νέες κατακτήσεις. Γιατί, μόνο με ενωμένες τις δυνάμεις του και με την πολιτική της ασυμφιλίωτης πάλης των τάξεων το εργατικό κίνημα μπορεί να υπερασπίσει και να προωθήσει τα συμφέροντα και τους στόχους των εργατών και όλων των εκμεταλλεόμενων, της χώρας.

Αυτά υποστηρίζει σταθερά κι επίμονα η **Κίνηση της Εργατικής Δημοκρατίας** από τότε που υπάρχει. Και πιστεύει ότι τα γεγονότα και οι εξελίξεις δικαιώνουν διαρκώς τις απόψεις της αυτές και τις γνωστές ενιαιομετωπικές προτάσεις της.

Όμως, σε αντίθεση με τις οικονομικές και πολιτικές εξελίξεις και ενώ η αντεργατική καπιταλιστική επίθεση εντείνεται, καμιά από τις τάσεις και τις οργανώσεις (πολιτικές και συνδικαλιστικές) του εργατικού κινήματος, δεν έχει νοιώσει την ανάγκη να παλέψει για τη συγκρότηση του **Ενιαίου Μετώπου ταξικής εργατικής αντεπίθεσης**. Με αποτέλεσμα, η εργατική τάξη, με διασπασμένες και ανοργάνωτες τις δυνάμεις της, να προσπαθεί απεγνωσμένα να αμυνθεί, όπως μπορεί, στην άγρια επίθεση του κεφαλαίου και των κυβερνήσεών του, μπλε και πράσινων, "δημοκρατών".

Η διάσπαση βαθαίνει

Ιδιαίτερα τραγελαφική είναι η στάση που κρατάνε τα κόμματα, οι οργανώσεις και οι παρατάξεις της κομματιασμένης αριστεράς, στα καυτά προβλήματα της ανεργίας και της ακρίβειας. Όχι μόνο αρνούνται να παλέψουν για την ενιαιομετωπική κινητοποίηση όλων των εργαζομένων και όλων των τάσεων του εργατικού συνδικαλιστι-

κού κινήματος, αλλά ούτε και μεταξύ τους δεν προσπαθούν να συνεννοηθούν και να χαράξουν μια κοινή γραμμή πλεύσης και δράσης σ' αυτά έστω τα δύο ζωτικά προβλήματα! Η κάθε μία αριστερή συνιστώσα τραβάει το δικό της δρόμο, ενώ όλες μαζί διαλαλούν την ανάγκη της ενότητας και του συντονισμού δράσης των εργατικών σωματείων, φυσικά κάτω από τη δική τους ταμπέλα και σημαία. Έτσι, αντί για την ενότητα, που υποκριτικά όλοι ευαγγελίζονται, στην πράξη το εργατικό κίνημα είναι κομματιασμένο, αποδιοργανωμένο και ανήμπορο να αποκρούσει την ληστρική καπιταλιστική επίθεση, επί 34 ολόκληρα χρόνια!

Κι αντί για συντονισμό στη δράση των πιο μαζικών και μαχητικών εργατικών σωματείων, με στόχο την κινητοποίηση όλων των εργαζομένων σε Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο ταξικής πάλης, έχουμε διάφορες σχεταρστικές "πρωτοβουλίες" ή "συσπειρώσεις" περιθωριακών ομάδων, που νομίζουν πως εκπληρώνουν το ταξικό ή το επαναστατικό τους καθήκον με το να πραγματοποιούν ξεχωριστές συγκεντρώσεις κι απεργίες και με το να δημιουργούν διασπαστικά σωματεία - σφραγίδες!

Ενώ, από την άλλη, οι αποκαλούμενες "ανανεωτικές" "αντικαπιταλιστικές" και "ριζοσπαστικές" αριστερές συνιστώσες, κι αυτές στο όνομα της ταξικής ενότητας, αλλά

και του ρεαλισμού, σέρνονται μόνιμα πίσω από τις εργατοκαπηλικές κλίκες της ΓΣΕΕ / ΑΔΕΔΥ, καλλιεργώντας αυταπάτες για την "κλιμάκωση" των ανοργάνωτων, διασπασμένων, απροετοίμαστων και σπασμωδικών εργατικών αγώνων!

Και ο χορός καλά κρατεί!

Η διάσπαση, απομαζικοποίηση και αποδιοργάνωση του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, συνεχίζεται και βαθαίνει!

Η καταπάτηση των εργατικών κατακτήσεων και δικαιωμάτων εντείνεται, μεγαλώνοντας την εκμετάλλευση και την καταπίεση σε όλους τους χώρους εργασίας!

Τα μεροκάματα, οι μισθοί και οι συντάξεις χάνουν διαρκώς την αγοραστική αξία τους!

Η ανεργία, η ακρίβεια και η φτώχεια, διογκώνονται ασταμάτητα, ενώ η άμεση και έμμεση φορολογία μεγαλώνει μαζί κι αυτή!

Και βέβαια η ασυδοσία και τα κέρδη των καπιταλιστών αυξάνουν και πληθαίνουν, χάρη στην αντεργατική και αντιλαϊκή πολιτική των "δημοκρατικών" και των ψευδοσοσιαλιστικών κυβερνητικών κομμάτων που διαχειρίζονται την καπιταλιστική κρίση σε βάρος του εκμεταλλεόμενου λαού.

Οι αγωνιστές της αριστεράς

Κι όμως, τα κόμματα, οι οργανώσεις και

Από τη Σελίδα 6

οι παρατάξεις της πολύχρωμης "αριστεράς" επιμένουν στη συνέχιση της ίδιας χρεοκοπημένης, διασπαστικής, των εργατικών αγώνων και δυνάμεων, πολιτικής, που επί 34 χρόνια προσφέρει στα κόμματα, στις κυβερνήσεις και στους "συνδικαλιστές" της κεφαλαιοκρατίας, τη δυνατότητα να φορτώνουν στις πλάτες της εργατικής τάξης και του λαού την κρίση της καπιταλιστικής οικονομίας.

Σε αντίθεση με τους αυθόρμητους ενωτικούς εργατικούς ξεσηκωμούς, οι ηγέτες ολόκληρης της "αριστεράς" αρνούνται πεισματικά να παλέψουν για το Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο Πάλης όλων των εργαζόμενων και όλων των εργατικών οργανώσεων, μέτωπο οργανωμένης ταξικής δράσης που να βασίζεται στις μαζικές Γενικές Συνελεύσεις και στις δημοκρατικά παρμένες αποφάσεις τους.

Κι όχι μονάχα αυτό! Αλλά, οι ηγέτες και της διαλλακτικής και της "αδιάλλακτης" λεγόμενης αριστεράς, οι ηγέτες του ΣΥΝ / ΣΥΡΙΖΑ, του ΚΚΕ, μα και όλων, σχεδόν, των "επαναστατικών" ομάδων και "συσπειρώσεων" δεν δέχονται επίσης να συμμαχήσουν και να πάρουν πρωτοβουλία να οργανώσουν τον αγώνα τουλάχιστον ενάντια στην ανεργία και την ακρίβεια, ενάντια στη φτώχεια, την πείνα και την εξαθλίωση που απλώνονται.

Το κίνημα της αριστεράς όμως δεν είναι οι ηγεσίες και οι μηχανισμοί τους, οι γραφειοκρατικές κλίκες τους. Το αληθινό κίνημα της αριστεράς είναι η αγωνιστική βάση του, οι χιλιάδες των τίμιων μαχητών, που βρίσκονται πάντα στην πρώτη γραμμή των αγώνων της εργατικής τάξης, της νεολαίας και του λαού, σε όποιο κόμμα και σε όποια οργάνωση κι αν μπορεί ν' ανήκουν. Είναι οι αγωνιστές που δεν έχουν δεσμούς και δοσοληψίες με την αστική εξουσία.

Αυτό λοιπόν που δεν θέλουν, δεν μπορούν και δεν θα αποφασίσουν ποτέ να κάνουν αυτοί οι ξεφλημένοι "αριστεροί" ηγέτες, αυτά τα αριστερά στηρίγματα της σάπιας αστικής "δημοκρατίας", μπορούν και πρέπει να το κάνουν όλοι μαζί οι πρωτοπόροι αγωνιστές της αριστεράς και του

εργατικού κινήματος.

Ο αγώνας ενάντια στην ανεργία και την ακρίβεια, είναι αγώνας ζωής και θανάτου, αγώνας που αφορά τον κάθε εργαζόμενο και εκμεταλλεόμενο, κάθε νέο και νέα.

Επιτροπές Αγώνα

Σε όποιο κόμμα και όποια οργάνωση κι αν ανήκουμε, κανένας μηχανισμός δεν μπορεί να μας απαγορέψει ή να μας εμποδίσει να δώσουμε τα χέρια, και να ενώσουμε τις δυνάμεις μας για να οργανώσουμε τον αγώνα ενάντια στη γάγγραινα της ανεργίας και της ακρίβειας.

Σπάζοντας τα διασπαστικά φράγματα των γραφειοκρατικών μηχανισμών και διατηρώντας καθένας μας τις πολιτικές απόψεις του, να συγκροτήσουμε παντού, στους τόπους δουλειάς, στα συνδικάτα, στις συνοικίες, **ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΑΓΩΝΑ** κατά της ανεργίας και της ακρίβειας.

Πανεργατικό Συνέδριο

Για να παλέψουμε να γίνουν μαζικές δημοκρατικές Γενικές Συνελεύσεις όλων των εργαζόμενων, των ανέργων, των συνταξιούχων, των νέων και των γυναικών. Συνελεύσεις που θα συζητήσουν ελεύθερα, χωρίς γραφειοκρατικούς περιορισμούς και θα εκλέξουν αντιπροσώπους για ένα **ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ** που θα επεξεργαστεί ένα σχέδιο ταξικής ενιαιομετωπικής οργάνωσης και δράσης ενάντια στις μάστιγες της ανεργίας και της ακρίβειας.

- Για να σταματήσουμε τις απολύσεις, το κλείσιμο και τις ιδιωτικοποιήσεις, επιχειρήσεων επιβάλλο-

ντας παντού τον εργατικό έλεγχο.

- Για να ανεβάσουμε τα μεροκάματα, τους μισθούς και τις συντάξεις στο ύψος των πραγματικών αναγκών της ζωής.
- Για Αυτόματη Τιμαριθμική Αναπροσαρμογή (ΑΤΑ).
- Για λιγότερες ώρες δουλειάς, για να δουλεύουμε όλοι.
- Για δημόσια έργα παραγωγικά, κάτω από τον έλεγχο εκλεγμένων και ανακλητών εργατικών επιτροπών.
- Για να πληρώσουν την οικονομική κρίση οι κεφαλαιοκράτες εκμεταλλευτές και όχι οι εκμεταλλεόμενοι.
- Για να καταργηθεί κάθε φορολογία στα μεροκάματα, τους μισθούς και τις συντάξεις.

Κίνηση Εργατικής Δημοκρατίας

Ε.Ε.Κ.

Στη διασπαστική

Το Ε.Ε.Κ. (Επαναστατικό Εργατικό Κόμμα) είναι μια από τις πολλές ομάδες που επικαλούνται τον επαναστατικό μαρξισμό και την 4η Διεθνή, στη χώρα μας.

Η ομάδα αυτή, με τον ηχηρό μικρο - μεγαλίστικο τίτλο (που τον συμπληρώνει και με τη λέξη τροτσκιστές) από χρόνια τώρα πρωτοστατεί, μαζί με το NAP και κάποιες άλλες σταλινογενείς ομάδες, σε μια απελπισμένη προσπάθεια συγκρότησης ενός "μετώπου" μιας ανύπαρκτης, στην ουσία, "ριζοσπαστικής" αριστεράς.

Στην πραγματικότητα, το ΕΕΚ και το NAP, από κομμουνιστικές οργανώσεις που λένε πως είναι, μετονόμασαν τον εαυτό τους σε

ριζοσπαστική αριστερά, για να σχηματίσουν το λεγόμενο Μέτωπο Ριζοσπαστικής Αριστεράς (Μ.Ε.Ρ.Α.) έναν τίτλο δηλαδή που ανταποκρίνεται στις κομφορζιονιστικές αντιλήψεις του "Νεοαριστερού" ηγετικού πυρήνα του NAP και χρησιμεύει κυρίως σε εκλογικίστικες ανάγκες και στην προσπάθεια κάλυψης της σεχταριστικής αντιμαρξιστικής πολιτικής πρακτικής τους.

Έτσι, το ΕΕΚ, ενώ εμφανίζεται ως ακραιφνής τεταρτοδιεθνιστική οργάνωση, ταυτόχρονα, προκειμένου να διατηρήσει τη συμμαχία του με τους "νεοαριστερούς" του NAP, καταστρατηγεί και διαστρέφει βασικές προγραμματικές θέσεις των μπολσεβίκων ιδρυτών της 3ης και της 4ης Διεθνούς!

Στα λόγια λοιπόν η ομάδα του ΕΕΚ, διακηρύσσει πίστη στα τέσσερα πρώτα συνέδρια της Κομμουνιστικής (3ης) Διεθνούς και στο πρόγραμμα, το ιδρυτικό, της 4ης Διεθνούς. Πράγμα που σημαίνει ότι, θεωρητικά τα μέλη αυτής της ομάδας όχι μόνο δεν έχουν απορρίψει (όπως το έκαναν οι ηγήτορες του NAP) την μπολσεβίκικη πολιτική τακτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, αλλά την αποδέχονται και την υποστηρίζουν, αν τύχει και βρεθούν σε σχετική συζήτηση και σε περιβάλλον ευνοϊκό προς την παράδοση του Λένιν και του Τρότσκι.

Απόδειξη αναμφισβήτητη γι' αυτό, είναι το γεγονός ότι, το 2006, οι εκπρόσωποι του ΕΕΚ είχαν συμφωνήσει με την πρότασή μας και μαζί με άλλες μαρξιστικές επαναστατικές οργανώσεις, προσυπέγραψαν ένα κείμενο που πρόβλεπε την σύμπραξή μας στην ανάπτυξη της πάλης, μέσα στις γραμμές της εργατικής τάξης, ενάντια στις καιροσκοπικές πολιτικές διάσπασης των εργατών, με την προώθηση της ενωτικής πολιτικής του ταξι-

κού Ενιαίου Μετώπου, για την απόκρουση της ληστρικής καπιταλιστικής επίθεσης.

Με άλλα λόγια, η συμφωνία μας εκείνη αποδοκίμαζε την καιροσκοπική διασπαστική πολιτική και πρακτική των ξεχωριστών, δήθεν ασυμβίβαστων "ταξικών" απεργιών και συγκεντρώσεων, πολιτική πρακτική που προωθούσε και προωθεί η ηγεσία του ΚΚΕ / ΠΑΜΕ και του NAP, στο όνομα μιας ακροαριστερίτικης "κομμουνιστικής αδιαλλαξίας", σταλινικού νεορεφορμιστικού τύπου.

Τέθηκε, όμως, έτσι το ζήτημα της ρήξης του ΕΕΚ, με τους συμμάχους του στο ΜΕΡΑ σ' ένα καίριο πρόβλημα. Αφού ήταν φανερό ότι η πάλη για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, δεν μπορούσε να συμβιβαστεί με την "νεοαριστερίτικη" πολιτική πρακτική του NAP, που είναι μόνο μια παραλλαγή της διασπαστικής πρακτικής του ΚΚΕ / ΠΑΜΕ.

Τότε στα μουγκά και στα γρήγορα οι εκπρόσωποι της ομάδας "ΕΕΚ - τροτσκιστές", έσπασαν και απομακρύνθηκαν από την Επιτροπή που είχε αναλάβει να συντονίσει την κοινή δράση των τεσσάρων οργανώσεων, σύμφωνα με την λενινική και τροτσκιστική πολιτική του ταξικού Ενιαίου Μετώπου των εργατικών μαζών.

Για χάρη μιας χρεοκοπημένης συνεργασίας με μια νεοσταλινική εθνικορεφορμιστική απόχρωση (NAP) ο ηγετικός πυρήνας της ομάδας του ΕΕΚ θυσιάσε όλη την ουσία της προλεταριακής επαναστατικής πολιτικής του μπολσεβικισμού, απεμπόλησε το θεμελιακό καθήκον των μαρξιστών επαναστατών να παλεύουν για την ταξική ενότητα των δυνάμεων του προλεταριάτου, στην προοπτική της ανατροπής του παρακμασμένου και αποσυντιθέμενου καπιταλι-

σμού.

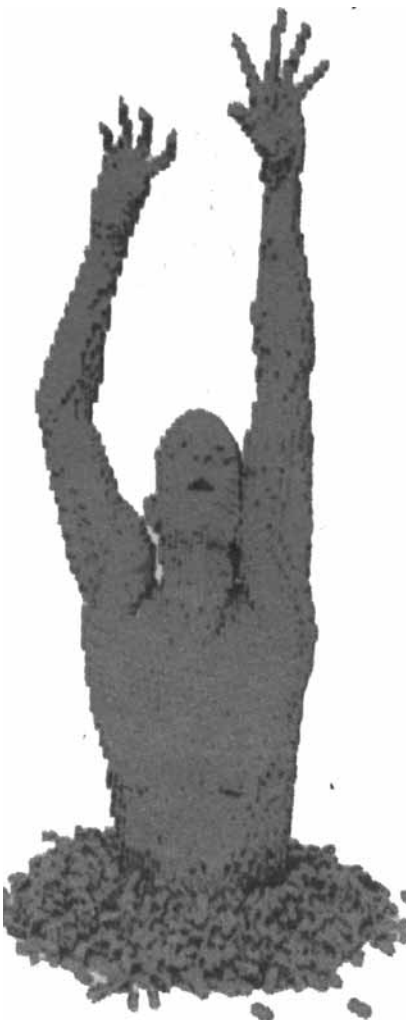
Από εκεί και μετά, η ομάδα του ΕΕΚ έγινε ο σημαιοφόρος της τυχοδιωκτικής πολιτικής του ΜΕΡΑ / NAP. Εγκατέλειψε κάθε αγώνα για το **Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο** και ανέλαβε πρωταγωνιστικό ρόλο στην πρακτική εφαρμογή και στην υπεράσπιση της σταλινικής διασπαστικής πολιτικής, αυτής ακριβώς της πολιτικής που ευθύνεται για την ως τώρα αδυναμία του εργατικού κινήματος ν' αντιμετωπίσει την επίθεση του ντόπιου και του ξένου ληστρικού κεφαλαίου.

Για να διαπιστώσουμε πόσο αληθινό είναι αυτό που λέμε για τον ρόλο της ομάδας του ΕΕΚ και του ΜΕΡΑ / NAP, δεν έχουμε παρά να διαβάσουμε προσεκτικά ολόκληρο το ρεπορτάζ που δημοσιεύτηκε στη "Νέα Προοπτική" (αριθμός φύλλου 437) σχετικά με τις τρεις ξεχωριστές συγκεντρώσεις που έγιναν στη Θεσσαλονίκη με την ευκαιρία της 73ης ΔΕΘ.

Το ρεπορτάζ αυτό (γραμμένο από κεντρικό στέλεχος του ΕΕΚ) ενώ περιγράφει την κατάντια των οργανώσεων που μιλάνε στο όνομα του εργατικού κινήματος, μας ενημερώνει επίσης πολύ πειστικά για τον ρόλο και τον χαρακτήρα της πολιτικής αυτής της ομάδας που αναφέρεται στις αρχές και στις ιδέες των μπολσεβίκων ιδρυτών της 4ης Διεθνούς, της ομάδας του ΕΕΚ - τροτσκιστές.

Όπως μας λέει, λοιπόν, το ρεπορτάζ της "Ν.Π." στη Θεσσαλονίκη έγινε μια "μαζική καταδίκη της αντεργατικής πολιτικής της κυβέρνησης Καραμανλή και μια νέα αφετηρία αγώνων για την ανατροπή της..."

Αλλά πόσο "μαζική" ήταν αυτή η καταδίκη; Το ίδιο το ρεπορτάζ μας λέει ότι το σύνολο των διαδηλωτών ήταν πάνω - κάτω 10.000, μοιρασμένοι σε τρεις

και Μ.Ε.Ρ.Α.

γγραμμή του ΠΑΜΕ

διαφορετικές συγκεντρώσεις, με ανταγωνιστικές μεταξύ τους ηγεσίες!

Που την είδαν επομένως τη "μαζική καταδίκη" και την "νέα αφετηρία αγώνων" ανατροπής της κυβέρνησης; Αν υπολογίσουμε τον πανελλαδικό χαρακτήρα της διαμαρτυρίας, τον αριθμό των εργαζομένων και του λαού της Θεσσαλονίκης, και το κομμάτι-σμα των 10.000 διαδηλωτών, δεν είναι άραγε φανερό ότι αυτό που έγινε εκεί ήταν μια ακόμα κομματικά ελεγχόμενη, παράσταση "εργατικής διαμαρτυρίας" μακριά και πίσω από τις πλάτες της αηδιασμένης και ανοργάνωτης μεγάλης μάζας των εργατών;

Μια φαρσοκωμωδία δηλαδή των διαφόρων εργατοπατερικών κλικών (αστικών και αριστερο - ρεφορμιστικών) την οποία, βεβαίως, αγνόησε και προκλητικότερα περιφρόνησε, για άλλη μια φορά, ο ξέσκεπος εκπρόσωπος της κεφαλοκρατίας, ο αρχηγός της μειοψηφικής αντιδραστικής κυβέρνησης!

Την στημένη εργατοπατερική αυτή παράσταση, όμως, οι επαναστάτες του ΜΕΡΑ και του ΕΕΚ, την είδαν και την εμφάνισαν σαν μια μαζική εργατική κινητοποίηση. Για να μπορούν έτσι να εξάρουν, αναλόγως, και την δική τους συμβολή στην αγωνιστική "επιτυχία" της.

Γι' αυτό και το σπάσιμο της άμαζης αυτής εργατοπατερικής διαμαρτυρίας σε τρία κομμάτια, δεν το είδαν ως απόδειξη της κατάρπτωσης και αδυναμίας του κινήματος των προλεταριακών μαζών, αλλά, αντίθετα, είδαν και σ' αυτό την ενδυνάμωση του επαναστατικού ρεύματος!!

Μεγεθύνοντας, κατά τις επιθυμίες τους, και προβάλλοντας με καμάρι την δική τους Τρίτη ξεχωριστή συγκέντρωση (η οποία, εκτός από τη γνωστή "πρωτοβουλία πρωτοβάθμιων σωματεί-

ων" - σφραγίδων, περιλάμβανε επίσης και αναρχικούς και διάφορες "περιβαλλοντικές" κινήσεις) δεν δίστασαν να υποστηρίξουν ότι, δήθεν, η συγκέντρωση αυτή, στην Καμάρα, έδωσε **"το δικό της μαζικό και μαχητικό στίγμα"**!! Είναι νομίζουμε φανερό ότι οι άνθρωποι που διευθύνουν το ΕΕΚ κάνουν τις επιθυμίες τους πραγματικότητα. Και δυσφημίζουν τον επαναστατικό μαρξισμό, προσπαθώντας να παρουσιάσουν τον μικροαστικό τυχοδιωκτισμό του ΜΕΡΑ / ΝΑΡ ως επαναστατική πολιτική!

Ωστόσο, τα σεχταριστικά τους κατορθώματα στη Θεσσαλονίκη, προκάλεσαν δυσκολίες και διαμάχες με την "πλειοψηφία των επαναστατικών αριστερών δυνάμεων" (όπως οι ίδιοι γράφουν) στην ΕΑΑΚ της Αθήνας.

Συγκεκριμένα, με σχετικό σημείωμα στο 438 φύλλο της εφημερίδας τους, γράφουν:

"Η πολιτική σύγκρουση στην ΕΑΑΚ αφορούσε τη ΔΕΘ και την απόφαση του ΜΕΡΑ να οργανώσει την ξεχωριστή συγκέντρωση στην Καμάρα. Οι δυνάμεις του ΕΝΑΝΤΙΑ (ΑΡΑΝ, ΑΡΑΣ, ΟΚΔΕ) αρνήθηκαν την σημασία της ανεξάρτητης ταξικής συγκέντρωσης του ΜΕΡΑ που αποτέλεσε σημείο αναφοράς για τις πιο αδιάλλακτες και μαχητικές δυνάμεις του εργατικού κινήματος και της νεολαίας και συγκέντρωσε την επιθετικότητα του ΚΚΕ και της αστυνομίας..."

Αφήνοντας στην άκρη τους υπερεπαναστατικούς βερμπαλισμούς, που τους έχουμε ακούσει άπειρες φορές από τα χείλη των σταλινικών εθνικορεφορμιστών ηγετών, προτιμάμε να σταθούμε στην πολιτική ουσία αυτών των φαμφαρόνικων φράσεων.

Σίγουρα οι καιροσκόποι κεντριστές του ΕΝΑΝΤΙΑ, κριτικάρουν την διασπαστική σεχταριστική πολιτική του ΜΕΡΑ και του ΠΑ-

ΜΕ από τα δεξιά, υποστηρίζοντας τη γνωστή οπορτουνιστική πολιτική της ουράς πίσω από τις εργατοκαπηλικές κλίκες της ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ, εξ ονόματος της "ενότητας".

Αυτό όμως καθόλου δεν σημαίνει, ασφαλώς, ότι έχουν άδικο να καταγγέλλουν και να υποστηρίζουν ότι οι ξεχωριστές συγκεντρώσεις και όλες οι άλλες διασπαστικές δραστηριότητες των "αδιάλλακτων" δήθεν ηγετών του ΠΑΜΕ / ΚΚΕ, και του ΜΕΡΑ / ΝΑΡ, είναι μια εξόφθαλμα σεχταριστική πρακτική, μια τυχοδιωκτική πολιτική, καταστροφική για το εργατικό μας κίνημα. Η οποία μαζί με την αριστερο - ρεφορμιστική "ενωτική" προσαρμογή των διαφόρων "αντικαπιταλιστικών ομάδων, είναι αυτή ακριβώς η πολιτική που επί 34 ολόκληρα χρόνια έχει επιτρέψει στις παρατάξεις των κυβερνητικών κομμάτων να ελέγχουν τις κορυφαίες οργανώσεις του συνδικαλιστικού κινήματος και να στηρίζουν την ληστρική επίθεση του κεφαλαίου!!

Αυτή, επομένως, και μόνο αυτή την τυχοδιωκτική σημασία είχε και η ξεχωριστή συγκέντρωση στην Καμάρα, όπως επίσης και η άλλη ξεχωριστή συγκέντρωση που οργάνωσαν οι άλλες "ανε-

ξάρτητες ταξικές... αδιάλλακτες και μαχητικές δυνάμεις" του σταλινικού οπορτουνισμού με τη σημαία του ΚΚΕ και του ΠΑΜΕ!

Έτσι, το μόνο που μένει είναι να ξαναθυμίσουμε στους αγωνιστές του ΕΕΚ, του ΜΕΡΑ / ΝΑΡ και σε όλους τους πρωτοπόρους αγωνιστές της αριστεράς και του εργατικού κινήματος, ότι την πολιτική της συμφιλίωσης των τάξεων, την πολιτική των εργατοκαπηλικών κλικών και όλων των καιροσκόπων, δεν θα την νικήσουμε ποτέ με τον μικροαστικό τυχοδιωκτισμό των σεχταριστών "υπερεπαναστατών" καιροσκόπων.

Τα δίδυμα αυτά αδέρφια, ο οπορτουνισμός και ο σεχταρισμός, που ευθύνονται για όλες τις ήττες του παγκόσμιου εργατικού κινήματος, θα τα νικήσουμε μόνο με την πολιτική του επαναστατικού μαρξισμού, την πολιτική των θεμελιωτών της 3ης και της 4ης Διεθνούς, με την ενωτική κομμουνιστική πολιτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου της πάλης των τάξεων.

Παν. Δούμας

70 χρόνια μετά από την Διάλυση και σοσιαλδημοκρατική

Η συμπλήρωση 70 χρόνων από την ίδρυση της 4ης Διεθνούς (3/9/1938) βρίσκει την ανθρωπότητα στο κέντρο της δίνης μιας βαθιάς οικονομικής καπιταλιστικής κρίσης, με ανυπολόγιστες καταστροφές κοινωνικού πλούτου και βαρύτατες συνέπειες πάνω στη ζωή των εργαζομένων και ολόκληρης της κοινωνίας. Μιας κρίσης που επιβεβαιώνει, με τον πιο δραματικό τρόπο, την επικαιρότητα των διαπιστώσεων και θέσεων των ιδρυτικών της ντοκουμέντων "οι οικονομικές προϋποθέσεις για την προλεταριακή επανάσταση έχουν φτάσει από καιρό στο πιο ψηλό σημείο που μπορούν να φτάσουν κάτω από τον καπιταλισμό..." και ότι "οι φλυαρίες κάθε είδους ότι οι ιστορικές συνθήκες δεν είναι ακόμα "ώριμες" για το σοσιαλισμό, δεν είναι παρά το προϊόν της άγνοιας ή μιας συνειδητής απάτης. Οι αντικειμενικές προϋποθέσεις για την προλεταριακή επανάσταση όχι μονάχα είναι ώριμες αλλά κι έχουν αρχίσει να σαπίζουν. Χωρίς τη σοσιαλιστική επανάσταση, κι αυτό στην ερχόμενη ιστορική περίοδο, ολόκληρος ο ανθρωπίνος πολιτισμός απειλείται να οδηγηθεί στην καταστροφή. Τα πάντα εξαρτιούνται από το προλεταριάτο, δηλαδή πρώτ' απ' όλα από την επαναστατική πρωτοπορία του. Η ιστορική κρίση της ανθρωπότητας έχει αναχθεί σε κρίση της επαναστατικής ηγεσίας." (Η θανάσιμη αγωνία του καπιταλισμού και τα καθήκοντα της 4ης Διεθνούς - 3/9/1938).

Μέσα στις σημερινές συνθήκες έντονης οικονομικής κοινωνικής και πολιτικής καπιταλιστικής αποσύνθεσης, η πάλη για την επαναστατική προλεταριακή ηγεσία, με συγκρότηση και οικοδόμηση μπολσεβίκικων επαναστατικών οργανώσεων και ανασυγκρότηση της 4ης Διεθνούς, είναι περισσότερο από ποτέ άλλοτε, επίκαιρη και αναγκαία.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, η γνωστή απόφαση του συνεδρίου της γαλλικής LCR, της ιστορικής τροτσικιστικής οργάνωσης, να διαλυθεί και να "μετατραπεί" σε "αντικαπιταλιστικό κόμμα" είναι τελείως καταστροφική και αντίθετη με τις ανάγκες της πάλης

του προλεταριάτου. Αποτελεί εγκατάλειψη της πάλης για την οικοδόμηση της αναγκαίας ενιαίας επαναστατικής προλεταριακής οργάνωσης στη βάση των αρχών και του προγράμματος της 4ης Διεθνούς, για χάρη μιας δήθεν μεγαλύτερης ποσοτικής συγκέντρωσης μελών, οπαδών και ψηφοφόρων, χωρίς σαφές πρόγραμμα και με απροσδιοριστία αρχών, Είναι εγκατάλειψη της πραγματικής πάλης για την σοσιαλιστική ανατροπή του καπιταλισμού και ανομολόγητη προσαρμογή στα πολιτικά κοινοβουλευτικά παιχνίδια του, κατά το σοσιαλδημοκρατικό πρότυπο.

Η απόφαση αυτή είναι τόσο εξόφθαλμα αντίθετη με την πραγματικότητα που στο εγχείρημα αυτό της διάλυσής της και της μετάλλαξής της σε "αντικαπιταλιστικό κόμμα", που έγινε για χάρη της "μεγαλύτερης μαζικότητας", δεν την ακολούθησαν τα 2/3 των μελών της!!

Αλλά η πολιτική αυτή της ηγεσίας της LCR, που ουσιαστικά αποτελεί και την ηγεσία του Διεθνούς ρεύματος της "Ενιαίας Γραμματείας", που φέρεται ως η ιστορική συνέχεια της 4ης Διεθνούς και φέρνει ακόμα τον τίτλο της, δεν είναι καινούρια ούτε περιορίζεται στον εσωτερικό χώρο της Γαλλίας.

Πριν από αρκετές δεκαετίες, και ιδιαίτερα μετά τη δεκαετία του 1980, η ηγεσία αυτή, σε μια σειρά χώρες (Γερμανία, Ισπανία κλπ) προσπάθησε να υλοποιήσει την ίδια αυτή πολιτική που επέβαλλε σήμερα στην LCR. Και τότε, ενάντια στην πολιτική οικοδόμησης επαναστατικών κομμάτων στη βάση των αρχών και του προγράμματος της 4ης Διεθνούς, (του μπολσεβικισμού δηλαδή), υιοθέτησε την "μετάλλαξη" των οργανώσεών της σε πλαδαρά σχήματα συγχώνευσης διαφορετικών καταστάσεων χωρίς αρχές και πρόγραμμα, με μοναδικό κριτήριο την ποσότητα.

Τα καταστροφικά αποτελέσματα διάλυσης και αποπροσανατολισμού που είχε η υλοποίηση αυτής της πολιτικής καθρεπτίζουν και το διαλυτικό αποτέλεσμα που επίσης θα έχει η επιχειρούμενη "αντικαπιταλιστική" "μετάλλαξη" της LCR.

Το κείμενο που ακολουθεί είναι ένα απόσπασμα από μια επιστολή ενός Έλληνα συντρόφου, του Βαγγέλη Σακκάτου, παλιού στελέχους του ελληνικού τροτσικισμού, μέλος του ελληνικού τμήματος της 4ης Διεθνούς (ΚΔΚ) από το 1951 και εκπρόσωπός του στην Ενιαία Γραμματεία σε όλη την διάρκεια της δικτατορίας, που το εκπροσώπησε στο 9ο παγκόσμιο συνέδριο (1969) και στο 10ο (1974) ενώ παράλληλα, από το 1964, υπήρξε μέλος και του γερμανικού τμήματος "GRUPE INTERNATIONALE MARXISTEN" - GIM- ("ΟΜΑΔΑ ΔΙΕΘΝΙΣΤΩΝ ΜΑΡΞΙΣΤΩΝ"). Το κείμενο αυτό το υπογράφει με ένα από τα ψευδώνυμα που χρησιμοποιούσε, το Μάνος Μαρκάκης, με το οποίο υπόγραφε άρθρα του στο παράνομο Μαρξιστικό Δελτίο του ΚΔΚ, από το 1964 μέχρι το 1967, στο όργανο του γερμανικού τμήματος "WAS TUN" ("ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ"), και στο εβδομαδιαίο όργανο των αμερικανών τροτσικιστών "INTERCONTINENTAL PRESS" ("ΔΙΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ"). Με το ψευδώνυμο αυτό, επίσης, εξέδιδε και το περιοδικό "Επαναστατική Γραμμή", όργανο της επαναστατικής μαρξιστικής αριστεράς, (Τεύχη 1-12) και έκδοση εξωτερικού του ΚΔΚ (Τεύχη 13-20). Το κείμενο αυτό το απεύθυνε στον Ερνέστ Μαντέλ, τότε γραμματέα της Ενιαίας Γραμματείας, και του το έστειλε στις 23/4/1989. Αναφέρεται στις συνέπειες που είχε η πολιτική αυτή πάνω στο γερμανικό τμήμα- η οποία συντέλεσε στην πλήρη διάλυσή του- και αναπτύσσει την πολεμική του ενάντια της, χωρίς, όμως, να λάβει ποτέ απάντηση. Ο τίτλος δικός μας.

Το υπόλοιπο μέρος της επιστολής, που είναι κριτική για την στάση της "Ενιαίας Γραμματείας" και του ελληνικού τμήματος απέναντι στο ΠΑΣΟΚ και στον "εργατικό" προσδιορισμό που του προσδίδουν, θα το δημοσιεύσουμε στο επόμενο τεύχος μας.

Το "γερμανικό" πείραμα διάλυσης

"Αγαπητέ ERNEST,

Αν και τα τελευταία χρόνια βλέπουμε όσο πάει και λιγότερο, πράγμα που νομίζω ότι δεν είναι άσχετο με τη γενική κατάσταση και πορεία της υπόθεσής μας και ιδιαίτερα στη Γερμανία.....

....Στο γερμανικό Τμήμα έγινα μέλος αρχές του 1964. Στο ελληνικό είμουνα από το 1951. Δεν μπορώ να πω ότι σ' αυτό, (στο γερμανικό), βρήκα ούτε θερμή συντροφικότητα και προπαντός ούτε την απαραίτητη συμπαράσταση στη δουλειά που έκανα σε πρώτο πλάνο σαν συνδικαλιστής και πολιτικός πρόσφυγας μέσα στους συμπατριώτες μου Έλληνες μετανάστες και στις οργανώσεις τους, τις εργατικές κοινότητες, που αποτελούνε τη συνέχεια της δημοκρατικής

πολιτικής παράδοσης του ελληνικού λαού, όπως επισημαίνει και ο μακαρίτης σύντροφος Παντελής Πουλιόπουλος, και στις οποίες κοινότητες, όπως και στην ομοσπονδία τους, υπήρξα ένας από τους πρωτοπόρους της δημιουργίας τους, εκτός από τις περιπτώσεις κανά δυο συντρόφων που με βοήθησαν ατομικά, καθώς επίσης και της δουλειάς μου μέσα στις Αντιδικτατορικές Επιτροπές εξωτερικού.

Η πορεία του GIM είναι γνωστή. Μαζί παλέψαμε ενάντια στον εργατιστικό σεκταρισμό της PROFA⁽¹⁾, όπως και στα 9ο και 10ο συνέδρια της Διεθνούς, ενάντια κυρίως στον ομορτοουνισμό των Αμερικάνων, αλλά βρεθήκαμε αντίθετοι στην προσπάθειά σας επιβολής της αμερικάνικης θεωρίας και πρακτικής

Ίδρυση της 4ης Διεθνούς μετάλλαξη της γαλλικής Λίγκας (LSR)

προλεταριοποίησης (PROLETARISIRING), δηλαδή στην εμφύτευση διανοουμένων μέσα στα εργοστάσια, αντίληψη και πρακτική διαμετρικά αντίθετη στη λενινιστική τέτοια της οικοδόμησης του επαναστατικού κόμματος, που στη συνέχεια, αφού έκαμε αρκετές ζημιές, εγκαταλείφθηκε εκ μέρους σας σιωπηλά, χωρίς την παραμικρή κριτική.

Αλλά μετά την απεργία του 1984 για το 35ωρο στον κλάδο του μετάλλου, από αφορμή κάποια συνεργασία με το KPD⁽²⁾ σ' αυτόν τον τομέα, προκύπτει θέμα ενότητας σε κοινή οργάνωση μαζί του, πράγμα αδιανόητο από μαρξιστική άποψη και τελείως αφύσικο, γιατί είχαμε να κάνουμε με μια διαμετρικά αντίθετη από τη δική μας, οργάνωση, με την οποία δεν υπήρχε όχι η όποια ομοιογένεια, αλλά ούτε καν και η παραμικρή σχέση.

Το GIM ήτανε μια τροτσικιστική οργάνωση (στο βαθμό που μπορούσε να είναι τέτοια, γιατί η εξέλιξη των πραγμάτων δεν το επιβεβαιώνει πλήρως), και μια σταλινογενής μασοϊκή οργάνωση και μάλιστα σταλινογενής και σταλινική από εκείνες που εδράζανε την πολιτική τους πάνω στις σεκταριστικές αμαρτίες του σταλινισμού του 1933, που στρώσανε το δρόμο στο Χίτλερ.

Δηλαδή επρόκειτο για δύο οργανώσεις με τελείως διαφορετική προέλευση, παράδοση, στρουκτούρα, προγραμματικές επιδιώξεις και πολιτική πρακτική συμπεριφορά.

Ο Τρότσκι, στο τελευταίο θεμελιώδες έργο του "Στην υπεράσπιση του Μαρξισμού" και προς το τέλος του από 24 Γενάρη 1940 κειμένου του με τον τίτλο "Από μια αμικρή στον κίνδυνο της γάγγραινας", γράφει:

"Είναι εξαιρετικά δύσκολο το καθήκον να σχηματίσεις μια διεθνή προλεταριακή πρωτοπορία κάτω από τις σημερινές συνθήκες. Να ψαρεύεις άτομα σε βάρος των αρχών θα ήταν φυσικά έγκλημα. (Μ.Μ: Η υπογράμμιση δική μου). Αλλά να κάνεις ό,τι είναι δυνατόν για να επαναφέρεις στο πρόγραμμά μας διαπρεπείς συντρόφους που έσφαλαν - αυτό το θεωρούσα και το θεωρώ ακόμα καθήκον

μου".

Με βάση τα παραπάνω και τη γερμανική πραγματικότητα, μπορούμε βέβαια να πούμε, πως εδώ έγινε μια "ενότητα" δύο άσχετων και αντίθετων μεταξύ τους ομάδων, σε απόλυτα ομορτυπιστική βάση και στην κυριολεξία σε βάρος των αρχών, "ενότητα" που ήτανε η προϋπόθεση για την πλήρη ιδεολογική, πολιτική και οργανωτική διάλυση της επαναστατικής οργάνωσης, δηλαδή πρόκειται για μεγάλο πολιτικό έγκλημα: Για την κυριολεκτική διάλυση του Τροτσισμού στη Γερμανία, κι αυτό, τη στιγμή που γινότανε, με τις χρονολογικά παράλληλες εξελίξεις στην ΕΣΣΔ, επίκαιρος όσο ποτέ άλλοτε, δηλαδή ακριβώς πάνω στην κρίσιμη στιγμή.

Και το χειρότερο, όπως ακούω, το... "γερμανικό πρότυπο" που θάπρεπε νάναι παράδειγμα προς αποφυγή, γιατί είναι χαρακτηριστική περίπτωση μιας "ενότητας" χωρίς αρχές, μιας "συγκόλλησης" ετερογενών και άσχετων μεταξύ τους οργανώσεων, σε βάρος της επαναστατικής πολιτικής, που για να είναι τέτοια θα πρέπει νάναι πολιτική αρχών και μόνο.

Δεν ξέρω τι να πω, αλλά τα πράγματα δείχνουν την ηγεσία της ΕΓ που έδωσε το πράσινο φως γι' αυτή την εξέλιξη, να έχει κιόστεψι στην κρίσιμη στιγμή και να έχει βαλτώσει μέσα σε έναν μυωπικό καιροσκοπισμό.

Να υποθέσω ότι η χρόνια απομόνωση είναι η αιτία που συντέλεσε σ' αυτήν την αρνητική εξέλιξη, στην κρίσιμη στιγμή;

Πάντως, και όπως γενικά αναγνωρίζουμε, η ΟΔΓ είναι η σημαντικότερη χώρα του καπιταλισμού μετά τις ΕΠΑ. Και τα καταφέραμε, δηλαδή τα καταφέρατε, έτσι που στην κρίσιμη στιγμή, εν όψει μάλιστα και της καπιταλιστικής "πρόκλησης του 1992", να μην υπάρχει Τμήμα της 4ης Διεθνούς σ' αυτήν!

Δεν φαντάζομε φυσικά, πως θα τολμήσει κανείς στα σοβαρά να ισχυριστεί πως αυτό το πολλαπλά ανούσιο πολιτικό κατασκεύασμα του VSP⁽³⁾, μπορεί να υποκαταστήσει καθ' οιονδήποτε τρόπο ένα Τμήμα της 4ης Διεθνούς.

Νομίζω πως οι περισσότεροι σύντροφοι που προέρχονται από του

GIM, όχι οι πρωτεργάτες της ... "ενότητας" μένουνε ακόμη σε αυτή την κατάσταση, που ελάχιστα, αν όχι καθόλου, τους εκφράζει, μόνο και μόνο, γιατί η αποχώρησή τους, έτσι που τα φτιάξατε, θα σήμαινε και την ταυτόχρονη αποχώρησή τους από την 4η Διεθνή.

Προσωπικά αυτήν την κατάσταση την ζω για πρώτη φορά στα 58 χρόνια μου και στα 45 χρόνια της συνειδητής μου ζωής. Να μετέχω δηλαδή κάπου που δεν με εκφράζει υπό καμία έννοια και να έχω για συντρόφους κάτι ατόφιους και τελείως απληροφόρητους σταλινικούς που γράφουνε στο "SOZZI" ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΜΕ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ 'ΟΠΩΣ Γιώσεφ και Κόμπα, δηλαδή τα ονόματα και τα ψευδώνυμα του... "μεγάλου πατερούλη", και που θεωρούνε ανώτατο στάδιο της κομμουνιστικής ηθικής και σοφίας κάθε σταλινικό έγκλημα, και μάλιστα την ίδια στιγμή που αυτά καταγγέλλονται στη ΣΕ με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο.

Η λογική πως οι 300 του GIM ενωμένοι με τους 300 του KPD, ανεξάρτητα από την πολιτική και ιδεολογική τους προέλευση και ποιότητα, γίνονται 600, και αυτό, ακόμα και στην περίπτωση που μένανε όλοι, είναι μια κατάκτηση, δεν έχει καμιά σχέση με την μαρξιστική λογική, αλλά μονάχα με την μπακαλίστικη αριθμητική. Γιατί το θέμα δεν είναι τι αριθμό ατόμων έχουμε στα δεφτέρια μας, αλλά τι ζυγίζουνε αυτά πολιτικά.

Αλλά ούτε και η συγκόλληση ετερογενών ομάδων είναι μια θετική εξέλιξη για το εργατικό επαναστατικό κίνημα. Το αντίθετο μάλιστα, είναι αρνητική. Το δε σημείο του καταστατικού της Διεθνούς, ότι η σημερινή 4η είναι ο πυρήνας μιας νέας μαζικής επαναστατικής Διεθνούς, δεν παρέχει κανένα πολιτικό και ιδεολογικό άλλοθι για τέτοια καμώματα.

Γιατί αυτό το σημείο σημαίνει απλούστατα, πως δυνάμεις του εργατικού κινήματος, μέσα στον αγώνα στα πλαίσια του ενιαίου μετώπου, αποσπώνται είτε από την αριστερά των ρεφορμιστικών και νεορεφορμιστικών κομμάτων, -ο κλασικός, δηλαδή κεντρισμός-, είτε και από οργανώσεις της επαναστατικής Αριστεράς, ακόμα και

ολόκληρες οργανώσεις της, και ενσωματώνονται σ' εμάς, σε μια πορεία αφομοίωσης αρχικά σημείων του προγράμματός μας και στην πορεία του προγράμματός μας συνολικά, και όχι τεχνική συγκόλληση με τελείως ετερογενείς καταστάσεις, με τις οποίες δεν υπάρχει καμιά σχέση αλλά αντίθετα χάσμα.

Αποτελεί πράγματι τραγική περίπτωση το φαινόμενο της ηγεσίας του τέως GIM, που οι μεν πήγανε στους Πράσινους, σίγουρα και για βουλευτοποίηση⁽⁴⁾, και οι δε έχουν υποστεί μέσα στο VSP ένα προτσές αποϊδεολογικοποίησης και πλήρους καθίζησης, κρατώντας τα μπόσικα των μασοϊκών και όπως όλοι οι ομορτυπιστές, καταγγέλλουνε για σεκταριστή κάθε σύντροφο που διαμαρτύρεται ενάντια σ' αυτήν την κατάσταση του τσαλαπατήματος των επαναστατικών αρχών.

Όλη τους δε η δραστηριότητα εξαπλώνεται σε μίαν απολογητική και άχαρη προσπάθεια να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα.

Φυσικά θάτανε τελείως ανόητο, αν ζητούσαμε, αυτή η κατάσταση, το VSP, που μόνο επαναστατική οργάνωση δεν μπορεί να θεωρηθεί, να προσχωρήσει στην 4η Διεθνή. Έτσι λοιπόν που τα κάναμε, η τέως ηγεσία του GIM, αλλά και εσείς μαζί τους, είσαστε άξιοι της καθόλου άδικης κατηγορίας ότι διαλύσατε ιδεολογικά, πολιτικά και οργανωτικά τον Τροτσισμό στη Γερμανία, την ώρα που αυτός διακαίεται και παρουσιάζονται γι' αυτόν παγκόσμια οι μεγαλύτερες δυνατότητες. Τα καταφέρατε δηλαδή να μην υπάρχει καθόλου υποκειμενικός παράγοντας στην κρίσιμη ώρα.

Έχω σκεφτεί πάρα πολύ την κάθε λέξη από τις παραπάνω και νομίζω πως δεν σας αδικώ καθόλου.

Εγώ αυτήν την κατάσταση την είδα από την αρχή και την κατάγγειλα. Είδα πως δεν εγγυάται τίποτε άλλο από τη διάλυση. Εσείς, τόση μεγάλη μυωπία είχατε και δεν μπορούσατε να την δείτε;

Τα επαναστατικά κόμματα δεν δημιουργούνται με συγκολλήσεις ετερογενών μεταξύ τους στοιχείων και καταστάσεων, αλλά όταν οι επαναστάτες ασκούνε πολιτική αρ-

Από τη Σελίδα 11

κών, και δημιουργώντας στελέχη, οικοδομούνε το κόμμα στελεχών με τη λενινιστική έννοια.

Και εφ' όσον έχουμε σωστή πολιτική, που εκφράζει τα άμεσα και τα απότερα, δηλαδή τα ιστορικά συμφέροντα του προλεταριάτου και κατ' επέκταση όλων των εργαζομένων και συνολικά της κοινωνίας, στην κρίσιμη στιγμή και στην κρίσιμη ώρα, θα είμαστε σε θέση να επηρεάσουμε τους εργαζόμενους όχι με την αριθμητική αλλά με τη γεωμετρική πρόοδο, δηλαδή κατά εκατομμύρια. Αντίθετα, κι αν ακόμα τα κόμματα αυτά είναι μεγάλα, όταν βουλιάζουνε στο βάλτο του οπορτουνισμού, αποτελούνε αρνητικό ιστορικά στοιχείο και σίγουρο παράγοντα ηττών του κινήματος.

Η μακρόχρονη ιστορική και ματωβαμένη πείρα τόσο της σοσιαλδημοκρατίας όσο και του σταλινισμού, βοά και τα λέει όλα.

Αυτά προς το παρόν και περιμένω απάντηση, τόσο από εσένα όσο και από την ΕΓ, στην οποία σε παρακαλώ να εισαγάγεις το παρόν κείμενό μου, προκειμένου να το συζητήσει και να πάρει πάνω σ' αυτό θέση.

1/1/1989

Συντροφικά

ΜΑΝΟΣ ΜΑΡΚΑΚΗΣ

Υ.Γ.: Η σημερινή συνδιάσκεψη του VSP επιβεβαιώνει την αδιέξοδη κατάσταση και την έλλειψη ενός επαναστατικού μέλλοντος γι' αυτή την οργάνωση.

23 Απρίλη 1989

M.M.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

(1) Proletarische Fraction (Προλεταριακή Φράξια)

(2) Kommunistische Partei Deutschland (Κομμουνιστικό Κόμμα Γερμανίας)

(3) Vereinichte Sozialistische Partei (Ενωμένο Σοσιαλιστικό Κόμμα)

(4) Αυτοί βγήκανε βουλευτές των Πράσινων και ένας απ' αυτούς, ο Daniel Kroeutz, που ως φοιτητής με είχε βοηθήσει πολύ τόσο στον αντιδικτατορικό αγώνα όσο και στις Ελληνικές Εργατικές Κοινότητες, έγινε βουλευτής και πρόεδρος της κοινοβουλευτικής ομάδας των Πράσινων στην Τοπική Βουλή της Ομόσπονδης χώρας της Βόρειας Ρηνο-Βεσφαλλίας, όταν αυτό ήταν συγκυβερνητικό κόμμα τον καιρό των βομβαρδισμών και της καταστροφής της Γιουγκοσλαβίας από το NATO, και ιδιαίτερα από τη Γερμανία. Όπως και ο πολύς "Wini", από τους πρωτεργάτες του VSP, που έγινε βουλευτής του κόμματος του "Δημοκρατικού Σοσιαλισμού" (PDS), πρώην SED (Ενιαίου Σοσιαλιστικού Κόμματος), που δεν ήταν άλλο από το σταλινικό κυβερνητικό κόμμα της Ανατολικής Γερμανίας. Αλλά και ο παλιός τροτσκιστής Jakob Moneta έγινε μέλος του προεδρείου αυτού του κόμματος.

B.Σ.

Η Πάλη ενάντια στον Ιμπεριαλισμό και τον Πόλεμο

(Αποσπάσματα - Ιδρυτικό Συνέριο της 4ης Διεθνούς, Σεπτέμβρης 1938)
B' Μέρος

Ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος είναι η συνέχιση και ο παροξυσμός της ληστρικής πολιτικής της μπουρζουαζίας. Η πάλη του προλεταριάτου ενάντια στον πόλεμο είναι η συνέχιση και ο παροξυσμός της ταξικής του πάλης. Ο ξέσπασμα του πολέμου αλλάζει την κατάσταση και, ως ένα βαθμό, τα μέσα της πάλης ανάμεσα στις τάξεις, δεν αλλάζει, όμως, ούτε τους σκοπούς ούτε τη βασική πορεία αυτής της πάλης.

Η ιμπεριαλιστική μπουρζουαζία κυριαρχεί πάνω στον κόσμο. Γι' αυτό και ο επερχόμενος πόλεμος θα είναι, σ' ότι αφορά το βασικό του χαρακτήρα, ένας ιμπεριαλιστικός πόλεμος. Το βασικό περιεχόμενο της πολιτικής του διεθνούς προλεταριάτου θα είναι, κατά συνέπεια, η πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο του. Η βασική αρχή σ' αυτήν την πάλη είναι: **"ο κύριος εχθρός είναι μέσα στην ίδια μας τη χώρα"**, ή **"η ήττα της δικής μας (ιμπεριαλιστικής) κυβέρνησης είναι το μικρότερο κακό"**.

Όμως, όλες οι χώρες του κόσμου δεν είναι χώρες ιμπεριαλιστικές. Αντίθετα, η πλειονότητα των χωρών είναι θύματα του ιμπεριαλισμού. Ορισμένες αποικιακές ή μισοαποικιακές χώρες, αναμφίβολα, θα επιχειρήσουν να χρησιμοποιήσουν τον πόλεμο για να πετάξουν το ζυγό της σκλαβιάς. Ο πόλεμος τους δεν θα είναι ιμπεριαλιστικός, αλλά απελευθερωτικός. Το καθήκον του διεθνούς προλεταριάτου θα είναι να βοηθήσει τις καταπιεσμένες χώρες στον αγώνα τους ενάντια στους καταπιεστές. Το ίδιο καθήκον τίθεται και σε σχέση με τη βοήθεια στην ΕΣΣΔ, ή σε οποιοδήποτε άλλο εργατικό κράτος που μπορεί να γεννηθεί πριν από τον πόλεμο ή στη διάρκεια του πολέμου. Η ήττα κάθε ιμπεριαλιστικής κυβέρνησης στη σύγκρουση με ένα εργατικό κράτος ή με μια αποικιακή χώρα είναι το μικρότερο κακό. Οι εργάτες μιας ιμπεριαλιστικής χώρας δεν μπορούν, ωστόσο, να βοηθήσουν μια αντιιμπεριαλιστική χώρα διαμέσου της κυβέρνησης τους, όποιες κι αν είναι, στη δοσμένη στιγμή, οι διπλωματικές και στρατιωτικές σχέσεις ανάμεσα στις δυο χώρες. Αν οι κυβερνήσεις βρίσκονται σε μια προσωρινή και, από την ουσία των πραγμάτων, σε μια αβέβαιη συμμαχία, τότε το προλεταριάτο της ιμπεριαλιστικής χώρας συνεχίζει να παραμένει σε ταξική αντίθεση με την ίδια του την κυβέρνηση και να υποστηρίζει το μη ιμπεριαλιστή "σύμμαχο" της με τις δικές του μεθόδους, δηλαδή με τις μεθόδους διεθνούς ταξικής πάλης (αγκιτάσια υπέρ του εργατικού κράτους και της χώρας - αποικίας, και ενάντια όχι μόνο στους εχθρούς τους, αλλά και στους άπιστους συμμάχους τους:μπούκοτάζ και απεργία σε ορισμένες περιπτώσεις, απόρριψη του μπούκοτάζ και της απεργίας σε άλλες περι-

πτώσεις, κλπ.).

Ενώ υπερασπίζει την αποικιακή χώρα ή την ΕΣΣΔ στον πόλεμο, το προλεταριάτο δεν τάσσεται ούτε στο ελάχιστο αλληλέγγυο με την αστική κυβέρνηση της αποικιακής χώρας αλλά και με τη θερμοδοριανή γραφειοκρατία της ΕΣΣΔ. Αντίθετα, διατηρεί την πλήρη πολιτική ανεξαρτησία του τόσο απέναντι στον ένα όσο κι απέναντι στον άλλο. Βοηθώντας ένα δίκαιο και προοδευτικό πόλεμο, το επαναστατικό προλεταριάτο κερδίζει τη συμπάθεια των εργαζόμενων της αποικίας και της ΕΣΣΔ, δυναμώνει, έτσι, την επίδραση και το κύρος της Τέταρτης Διεθνούς. Και αυξάνει την ικανότητά του να βοηθήσει στην ανατροπή της αστικής κυβέρνησης στην αποικιακή χώρα και της αντιδραστικής γραφειοκρατίας στην ΕΣΣΔ.

Στις αρχές του πολέμου, τα τμήματα της Τέταρτης Διεθνούς μοιραία θα αισθανθούν απομονωμένα: κάθε πόλεμος βρίσκει τις λαϊκές μάζες απροετοίμαστες και τις σπρώχνει προς τη μεριά του κυβερνητικού μηχανισμού. Οι διεθμιστές θα έχουν να κολυμπήσουν ενάντια στο ρεύμα. Όμως, οι καταστροφές και η εξαθλίωση που θα προκαλέσει ο νέος πόλεμος, που, από τους πρώτους μήνες, θα αφήσει μακριά πίσω του τις αιματηρές φρικαλεότητες του 1914-1918, θα ξεμεθύσουν γρήγορα τις μάζες. Η δυσaráσκεια των μαζών και το ξεσέκωμα τους θα αναπτυχθούν με άλματα. Τα τμήματα της Τέταρτης Διεθνούς θα βρεθούν επικεφαλής της επαναστατικής πλημμυρίδας. Το πρόγραμμα των μεταβατικών διεκδικήσεων θα αποκτήσει μια φλέγουσα επικαιρότητα. Το πρόβλημα της κατάκτησης της εξουσίας από το προλεταριάτο θα ορθωθεί σ' όλο του το μέγεθος.

Πριν να στραγγαλίσει ή να πνίξει την ανθρωπότητα στο αίμα, ο καπιταλισμός δηλητηριάζει την παγκόσμια ατμόσφαιρα με τους πνιγηρούς ατμούς του εθνικού και φυλετικού μίσους. Ο **αντισημιτισμός** σήμερα είναι ένας από τους οξύτερους σπασμούς της θανάσιμης αγωνίας του καπιταλισμού.

Η χωρίς συμβιβασμούς αποκάλυψη των ριζών των ρατσιστικών προλήψεων κι όλων των μορφών και αποχρώσεων εθνικής υπεροψίας και σωβινισμού, ιδιαίτερα του αντισημιτισμού, πρέπει να γίνει ένα μέρος της καθημερινής δουλειάς όλων των τμημάτων της Τέταρτης Διεθνούς, σαν το πιο σημαντικό μέρος της πάλης ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο. Το κύριο σύνθημα μας παραμένει:

Προλετάριοι Όλων των Χωρών Ενωθείτε!

("Η θανάσιμη αγωνία του καπιταλισμού και τα καθήκοντα της 4ης Διεθνούς -Μεταβατικό πρόγραμμα", εκδόσεις Αλλαγή)

70 χρόνια από την ίδρυση της 4ης Διεθνούς

ΟΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΜΑΣ ΓΙΑ ΕΝΑ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟ ΕΝΟΠΟΙΗΤΙΚΟ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΟ ΔΙΑΛΟΓΟ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Ακόμα μια αναπάντητη πρόταση

Κίνηση Εργατική Δημοκρατία

Προς την Κ.Ε. του Ε.Ε.Κ

Σύντροφοι

Η απόφασή σας ν' ανοίξετε δημόσια συζήτηση "για τα μαθήματα των 70χρονων προσπαθειών για την οικοδόμηση της 4ης Διεθνούς" αναμφισβήτητα είναι ένα θετικό βήμα που μπορεί να οδηγήσει στο ξεπέρασμα της πολυδιάσπασης του 4διεθνιστικού κινήματος.

Σας επαναλαμβάνουμε, επομένως ότι είμαστε οπωσδήποτε πρόθυμοι να συμμετάσχουμε σ' αυτή την αναγκαία συζήτηση και να την συνδιοργανώσουμε μαζί σας και με όσους άλλους συμφωνήσουν, και να συμβάλλουμε με κάθε δυνατό τρόπο στην δημιουργία των προϋποθέσεων για την ενοποίηση όλων των διάσπαρτων διεθνιστών κομμουνιστών σε μια ενιαία μπολσεβίκικη επαναστατική οργάνωση της προλεταριακής πρωτοπορίας, πάνω στη βάση των ιδρυτικών αρχών και του προγράμματος της 3ης και της 4ης Διεθνούς.

Γι' αυτό, μαζί με τις γνωστές προτάσεις κοινής δράσης για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο επαναφέρουμε την πρόταση που σας είχαμε κάνει πριν από δύομισι χρόνια (5 Φλεβάρη 2006) αλλά διατηρεί, κατά τη γνώμη μας, όλη την επικαιρότητά της και σήμερα. Και σας καλούμε να την δημοσιεύσετε κι εσείς ώστε να δοθεί η δυνατότητα σε όλες τις τάσεις να διατυπώσουν την άποψή τους για έναν οργανωμένο ενοποιητικό μαρξιστικό διάλογο, για την ανασυγκρότηση του κομματιασμένου κομμουνιστικού - διεθνιστικού κινήματος στη χώρα μας και παγκόσμια.

Τα κείμενα - εισηγήσεις του Λ. Τρότσκι (του 1933 και 1935) που πρόσφατα αναδημοσιεύσατε, μας δείχνουν πιστεύουμε καθαρά ότι μόνο με την διαδικασία της ανυστερόβουλης, τολμηρής, ενωτικής πρωτοβουλίας, θα μπορέσει η συζήτηση που αποφασίσατε να έχει δημιουργικά αποτελέσματα και να μην καταγραφεί ως μια ακόμη αποτυχημένη προσπάθεια.

Η Οργανωτική Επιτροπή
της Κίνησης Εργατική Δημοκρατία
3 Αυγούστου 2008

"Η παγκόσμια πολιτική κατάσταση, στο σύνολό της, χαρακτηρίζεται προπάντων από την ιστορική κρίση της ηγεσίας του προλεταριάτου... Το παν εξαρτάται από το προλεταριάτο, δηλαδή από την επαναστατική του πρωτοπορία. Η κρίση της ανθρωπότητας έχει αναχθεί σε κρίση της επαναστατικής ηγεσίας"

(Λ. Τρότσκι, "Η θανάσιμη αγωνία του καπιταλισμού και τα καθήκοντα της 4ης Διεθνούς")

- Για να βάλουμε τέλος στην καταστροφική διάσπαση του διεθνιστικού επαναστατικού εργατικού κινήματος
- Για να οργανώσουμε την εργατική ταξική αντεπίθεση απέναντι στην εντεινόμενη επίθεση του αποσυντιθέμενου καπιταλισμού.
- Εμπρός να παλέψουμε για μια ισχυρή ενιαία μαρξιστική επαναστατική οργάνωση της προλεταριακής πρωτοπορίας και για το παγκόσμιο κόμμα της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Η συζήτηση που δεν έγινε

"Το ΕΕΚ θέλει να ανοίξει τη συζήτηση για τα μαθήματα των 70χρόνων προσπαθειών για την οικοδόμηση της Τέταρτης Διεθνούς και την επικαιρότητα της εργατικής Διεθνούς σήμερα, με μια σειρά άρθρων, συζητήσεων και εκδηλώσεων. Στο εκπαιδευτικό camping του ΕΕΚ και της ΟΕΝ θα γίνει η έναρξη αυτών των εκδηλώσεων".

Αυτά είχαμε διαβάσει, στις αρχές του περασμένου Ιούλη, στη "Νέα Προοπτική" την εφημερίδα του Ε.Ε.Κ. Και βέβαια χαρήκαμε, πιστεύοντας ότι οι σύντροφοι της ομάδας του ΕΕΚ αποφάσισαν επιτέλους να προχωρήσουν σε μια σοβαρή δημόσια συζήτηση πάνω στο κορυφαίο ζήτημα του παγκόσμιου εργατικού κινήματος, το ζήτημα του παγκόσμιου κόμματος της προλεταριακής σοσιαλιστικής επανάστασης.

Για τον λόγο αυτό σπεύσαμε και τους στείλαμε ένα γράμμα (το δημοσιεύουμε στη συνέχεια) με το οποίο τους δηλώσαμε την θέλησή μας να συμμετέχουμε στην συνδιοργάνωση της συζήτησης αυτής, μαζί με κάθε ομάδα, τάση και οργάνωση που θα εκδήλωνε ενδιαφέρον.

Η συνέχεια όμως είναι (ως τώρα τουλάχιστον) αποκαρδιωτική. Όχι μόνο δεν έδωσαν καμιά απάντηση στην πρότασή μας, αλλά ούτε και καμιά συζήτηση δεν άνοιξαν!!! Δη-

μοσίευσαν ορισμένα γνωστά ιστορικά ντοκουμέντα, έκαναν δυο - τρεις, πολύ πρόχειρες, διαλέξεις με ιστορικό περιεχόμενο (που τις παρακολούθησε μόνο ένας μικρός αριθμός μελών τους) επανέλαβαν, μερικές ακόμα φορές, τις διακηρύξεις για την αναγκαιότητα οικοδόμησης της επαναστατικής εργατικής Διεθνούς, κι αυτό ήταν όλο!! Γιατί άραγε; Τι τους ανάγκασε να εγκαταλείψουν τη σωστή αυτή πρωτοβουλία, μόλις που την ξεκίνησαν; Για ποιους λόγους δεν κάλεσαν ούτε καν τους "ριζοσπάστες" συμμάχους τους στο Μ.Ε.Ρ.Α. (Ν.Α.Ρ. κ.λ.π.) να πούνε κι αυτοί τη γνώμη τους για το κρίσιμο ζήτημα της Διεθνούς; Εκτός και τους κάλεσαν αλλά ήταν απασχολημένοι με άλλα σοβαρότερα θέματα. Και γιατί δεν δημοσίευσαν την πρότασή μας, εξηγώντας τους λόγους που δεν την αποδέχτηκαν;

Όπως και νά 'ναι εμείς επιμένουμε ότι η συζήτηση αυτή πρέπει να γίνει. Και καλούμε κάθε διεθνή κομμουνιστή (σε όποια από τις ομάδες κι αν ανήκει) να παλέψει για να μπει τέλος στην καταστροφική πολυδιάσπαση του προλεταριακού επαναστατικού κινήματος, για την μαρξιστική επαναστατική ανασυγκρότηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, πάνω στα θεμέλια της 3ης και της 4ης Διεθνούς, στην προοπτική του παγκόσμιου κόκκινου Οκτώβρη.

11 Σεπτέμβρη 1968

Η ΕΞΑΡΘΡΩΣΗ ΤΗΣ ΟΚΔΕ - ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΩΝ

Του Παναγ. Δούμα

Ακριβώς πριν από 40 χρόνια, μέσα στο μήνα Σεπτέμβρη του 1968, η Ασφάλεια Προαστίων (χωροφυλακή) εξάρθρωσε την παράνομη τεταρτοδιεθνιστική **Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΟΚΔΕ)** που κυκλοφορούσε το πολυγραφημένο φυλλάδιο **Σπάρτακος**, από τον Μάη του 1967, δηλαδή έναν περίπου μήνα μετά από το πραξικόπημα της Χούντας των ακροδεξιών συνταγματαρχών, την "επανάσταση" της 21 Απριλίου 1967 και την επιβολή στρατοκρατικού δικτατορικού καθεστώτος στη χώρα.

Η εξάρθρωση άρχισε από τη σύλληψη, στο Μαρούσι, ενός φλύαρου νεαρού που προμηθεύονταν τον Σπάρτακο από ένα στέλεχος της ΟΚΔΕ, πρόσφατα χειρουργημένο για την αφαίρεση κύστης του κόκκυγα. Τα όργανα της Ασφάλειας συλλαμβάνοντας τον φρεσκοχειρουργημένο σύντροφό μας, αξιοποίησαν κατάλληλα, σύμφωνα με τις γνωστές αρχές και μέθοδες του ελληνοχριστιανικού πολιτισμού τους, την ανοικτή ακόμα τομή του κόκκυγα, για να αποσπάσουν τις πληροφορίες που χρειαζόνταν.

Έτσι, στις 11 του Σεπτέμβρη, κατά τις 11 η ώρα το πρωί (το προηγούμενο βράδυ είχα μείνει σε άλλο σπίτι με μια συντρόφισσά μας) πηγαίνοντας να μπω στο δωμάτιο που νοίκιαζα ως εργένης, πλασιέ, με ψεύτικο όνομα (στην οδό Αγνάντων 20, στα Άνω Πετράλωνα, σε μια παλιά μονοκατοικία) βρήκα την πόρτα μισάνοικτη και δυο παλικαράδες της Ασφάλειας να με υποδέχονται με προτεταμένα τα περίστροφα, ο ένας κρυμμένος πίσω από την πόρτα του δωματίου κι ο άλλος ακροβολισμένος στην αυλή, πίσω από μερικές μεγάλες γλάστρες με πολύ όμορφα φούλια της σπιτονοικοκυράς μου!

Αξίζει νομίζω να σημειώσω εδώ ότι στη μεγάλη αυλή της πα-

λιάς εκείνης μονοκατοικίας νοίκιαζαν δωμάτια κι άλλοι εργένηδες, φοιτητές κυρίως, χωρίς ανησυχίες όπως έδειχναν. Κι επιπλέον, η σπιτονοικοκυρά με τα πολλά και όμορφα φούλια, ήταν μια καλοστεκούμενη γεροντοκόρη, που κάποιο φεγγάρι είχε χρηματίσει "ιδιαιτέρα του Ιωάννη Μεταξά", όπως έλεγε κι από την πρώτη ώρα που "γνωριστήκαμε" έδειξε ιδιαίτερο ενδιαφέρον να με κάνει συγκάτοικό της, παραλείποντας γι' αυτό (ίσως και για εφοριακούς λόγους, επίσης) να μου ζητήσει στοιχεία ταυτότητας και την υπογραφή συμβολαίου! Με εκτίμησε για "πολύ καλό και έξυπνο άνθρωπο" όπως μου τόνισε!

Αυτά όλα σημαίνουν ότι στις συνθήκες εκείνες της αστυνομοκρατίας και της χαφιεδοφοβίας είχα πετύχει μια καλή κρυψώνα, μέσα σ' ένα άνετο περιβάλλον, κατάλληλο για μελέτη και γράψιμο και μαζί μια σπιτονοικοκυρά γεμάτη καλοσύνη! Κι αν είχα τηρήσει αυστηρά τους συνωμοτικούς κανόνες και δεν είχα κάνει γνωστή την κρυψώνα μου και σε άλλα μέλη της Οργάνωσης, πιθανά θα είχα αποφύγει τη σύλληψή μου για καιρό.

Όπως και να 'ναι, τα λάθη ήταν αναπόφευκτα, μια και όλοι μας, σχεδόν, δεν είχαμε καμιά εμπειρία από παράνομη δράση. Έτσι το όνειρο της ευχάριστης κρυψώνας κράτησε λίγο. Και χωρίς να καλοκαταλάβω τι ακριβώς είχε συμβεί, βρέθηκα πισθάγκωνα δεμένος μέσα σ' ένα Ι.Χ. που με περίμενε παρκαρισμένο κάπου εκεί κοντά στον κρυψώνα μου, μάλλον απ' την προηγούμενη μέρα, για να με οδηγήσει στο αστυνομικό τμήμα του "Παραδείσου" Αμαρουσίου.

Το κακό όμως δεν ήταν μόνο η σύλληψή μου και ο συνακόλουθος αιφνιδιασμός μου. Το άλλο κακό ήταν ότι στο δωμάτιό μου υπήρχαν σημειώσεις και στοιχεία για προβλήματα

της οργάνωσης. Και το χειρότερο (όπως αποδείχτηκε μετά) ήταν ότι άλλο ένα στέλεχος μας, την επόμενη μέρα, έπεσε στην ίδια φάκα, αφού πήγε αμέριμνο να με συναντήσει εκεί, κρατώντας μάλιστα μαζί του κι ένα γράμμα από σύντροφό μας που βρίσκονταν στο Ηράκλειο της Κρήτης κι ετοιμάζονταν να ταξιδέψει με την αγγλίδα φίλη του για το Λονδίνο. Βρέθηκε όμως ξαφνικά κι αυτός σε κάποιο κρατητήριο, για την συμμετοχή του στην Ο.Κ.Δ.Ε., όπως προκύπτει από το γράμμα που μου είχε στείλει σε φιλικό μας σπίτι στο Περιστέρι.

Οι απρόσμενες, απανωτές, αυτές συλλήψεις μέσα σε ελάχιστα εικοσιτετράωρα, έδωσαν στα "σαΐνια" της Ασφάλειας Προαστίων την δυνατότητα να πετύχουν μια εύκολη και γρήγορη νίκη (χάρη στην απειρία μας) βάζοντας στο χέρι τον κεντρικό πυρήνα της ολιγάριθμης οργάνωσής μας, μαζί με καθοριστικής σημασίας γραπτά στοιχεία και τον υποτυπώδη μηχανισμό μας!

Όμως στον ενάμισι, περίπου, χρόνο της παράνομης λειτουργίας της (Απριλίου '67 - Σεπτέμβρη '68) η ΟΚΔΕ - ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ, με την έντονη δράση της (συνθήματα σε τοίχους εργατοσυνοικιών, προκηρύξεις, φυλλάδια) είχε δημιουργήσει την εντύπωση μεγαλύτερης και ισχυρότερης επαναστατικής κομμουνιστικής οργάνωσης συνδεμένης με εργατικούς χώρους. Για παράδειγμα, λίγο πριν αρχίσουν οι συλλήψεις μας, η οργάνωσή μας είχε σκορπίσει σε διάφορες εργατογειτονιές, αλλά και στο κέντρο της Αθήνας (Ομόνοια, κ.λ.π.) χιλιάδες τρικάκια με συνθήματα ενάντια στο "δημοψήφισμα" για νέο Σύμφωνο που ετοίμαζε η χούντα των "Ελλήνων Χριστιανών" για να δώσει "δημοκρατικό" επίχρι-

Στη Σελίδα 15

Νοέμβρης 2008

Α
ν
α
δ
ε
ρ
ν
ε
μ
β
ρ
ι
α
ς

Από τη Σελίδα 14

σμα στο στρατοκρατικό τυραννικό καθεστώς της.

Πιο συγκεκριμένα, στα τέλη του Αυγούστου, πετώντας πάνω από ταρατσες πολυκατοικιών ή ακουμπώντας στο πίσω μέρος ορισμένων σταθμευμένων αυτοκινήτων (πάνω στο μασιπέ) ματσάκια από τα τρικάκια αυτά (τα οποία σκορπίζονταν από τον αέρα μόλις τα αυτοκίνητα ξεκινούσαν) είχαμε προκαλέσει έντονη ταραχή και λύσσα στην αστυνομία, η οποία με αλληπάλληλα μπλόκα προσπαθούσε μάταια να βρει τους δράστες που "ρυπαίνανε" τους δρόμους και τις πλατείες μ' εκείνα τα διασολεμένα τρικάκια της ΟΚΔΕ, με τα κομμουνιστικά συνθήματα που καλούσαν σε οργανωμένο αγώνα ταξικό για την ανατροπή της δικτατορίας και του καπιταλιστικού συστήματος που την γέννησε.

Για τους λόγους αυτούς οι ασφαλίτες της Προαστίων επιστράτευσαν όλες τις ανακριτικές μέθοδες για να μας γονατίσουν: ομαδικό άγριο πογκρόμ με χειροπέδες στα χέρια, φάλαγκα στα πέλματα με χοντρά κλωρά ξύλα, στρίψιμο των γεννητικών οργάνων, μεταφορά σε δάσος για εκτέλεση, γκλομπ στο φρεσκοχειρουργημένο κόκκυγα, αλλά και πατρικές συμβολές και εμπιστευτικές, δήθεν, πληροφορίες, όπως αυτή: "οι άλλοι τα είπαν όλα, ρε χαζέ, πέστα κι εσύ να πας στο σπίτι σου".

Η ανάκρισή μας κράτησε πάνω από έναν μήνα, σε διάφορα μπουντρούμια. Και δεν ήταν ασφαλώς καθόλου συμπτωματικό το γεγονός ότι, σε όλη τη διάρκειά της, έπαιρναν άμεσα μέρος σ' αυτήν ο διοικητής της Ασφάλειας Προαστίων, ο Καραμπάτος, ο υποδιοικητής Μαυρουδής και μια ολόκληρη κουστωδία αξιωματικών και υπαξιωματικών (Τζαμουράνης, Φαβατάς, Ριζάς και πολλοί άλλοι άγνωστοι). Ήταν ένας ολόκληρος θίασος βασανιστών, με μοιρασμένους τους ρόλους του "καλού" και του "κακού", που απολάμβανε τη "δουλειά" που έκανε.

Ο Μαυρουδής, που δήλωνε και "επαναστάτης", (χουντικός δηλαδή), με ιδιαίτερη λύσσα φώναζε διαρκώς: "μη μου κάνεις εμένα το σκληρό, ρε, θα σε λιώσω, από εδώ πέρασαν κι άλλοι πολλοί κομμουνιστές και τα ξέρασαν όλα". Αφρίζοντας, μαζί με τον άλλο κομμουνιστοφάγο, τον ταγματάρχη Τζαμουράνη, μετά την "αναστολή" της εκτέλεσής μου σε δάσος της Κηφισιάς, πρωτοστάτησε ο ίδιος στην άγρια κακοποίησή μου, με επαναλαμβανόμενη φάλαγκα στα πέλματα και ομαδικό πογκρόμ. Κι επειδή δεν έπαιρνε καμιά απάντηση στις ερωτήσεις του, μανιασμένος όρμισε και με ένα δυνατό χτύπημα, με το τακούνη του, μου έσπασε το δεύτερο και το τρίτο μετατάρσιο του αριστερού ποδιού μου. Ενώ στη συνέχεια έδωσε εντολή να με αφήσουν δεμένο με τις χειροπέδες (όπως με είχαν και στη διάρκεια των βασανιστηρίων) και χωρίς "ούτε νερό".

Όταν τελικά πείστηκαν ότι δεν είχαν πια ελπίδα να συλλάβουν περισσότερους από τους δέκα που συνέλαβαν αιφνιδιαστικά στην αρχή και ότι με τις σλλήψεις αυτές είχαν εξαρθρώσει τον κεντρικό μας πυρήνα, σταμάτησαν τα βασανιστήρια και τις ανακρίσεις και με όσα στοιχεία διέθεταν πλέον για την δράση της ομάδας μας, αποφάσισαν να μας παραπέμψουν στο Έκτακτο στρατοδικείο, για παράβαση του στρατιωτικού νόμου (Δ.Ξ.Θ.) και του νόμου 509 περί σύστασης παράνομης ανατρεπτικής κομμουνιστικής οργάνωσης.

11 Σεπτεμβρη 2008

Π. Δούμας

Στο ερχόμενο φύλλο

Από την Ασφάλεια,
στις φυλακές
Αβέρωφ και στο
στρατοδικείο

Για τη ζωή

Η ζωή δεν είναι παίξε - γέλασε,
στα σοβαρά θα την πάρεις,
όπως κάνει ένας σκίουρος, να πούμε,
χωρίς να περιμένεις τίποτα απ' έξω κι απ' τον άλλο
κόσμο.

Δε θα 'χεις τίποτα να κάνεις, από το να ζεις.

Η ζωή δεν είναι παίξε - γέλασε,
στα σοβαρά θα την πάρεις,
μα σε τέτοιο σημείο στα σοβαρά,
που με την πλάτη στον τοίχο, λόγου χάρη, και
δεμένα χέρια,
ή σ' ένα εργαστήριο,
με μι' άσπρη μπλούζα και μεγάλα ματογυάλια,
θα πεθάνεις για να ζήσουν οι άλλοι,
οι άνθρωποι που δεν θα 'χεις καν δει το πρόσωπό
τους,

και θα πεθάνεις ξέροντας
πως τίποτα ωραιότερο δεν είναι,
πως τίποτα αληθινότερο δεν είναι
από τη ζωή.

Στα σοβαρά θα την πάρεις
μα σε τέτοιο σημείο στα σοβαρά
που στα εβδομήντα σου, να πούμε, θα φυτεύεις
λιόδεντρα,
όχι για να τ' αφήσεις στα παιδιά σου,
μα γιατί δε θα πιστεύεις στο θάνατο κι ας τον
φοβάσαι,
μα γιατί πιο βαριά η ζωή στη ζυγαριά θα βαραίνει.

Ναζίμ Χικμέτ

Η τραγωδία της Χιλής και τα μαθήματά της

Από την μπροσούρα "ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΧΙΛΗΣ"

...Ενώ στις προεδρικές εκλογές, ο Αλλιέντε μόνος του πήρε το 36,3% των ψήφων, στις δημοτικές τα κόμματα της "Λαϊκής Ενότητας" πήραν το 49,7% των ψήφων, και η συντονισμένη δεξιά αντιπολίτευση πήρε το 48,05%. Όταν σ' αυτό το ποσοστό προστέθηκαν και οι ψήφοι της Λαϊκής Σοσιαλιστικής Ένωσης (YSOPO) του Ραούλ Αμπουέρο, η Αριστερά πήρε την απόλυτη πλειοψηφία.

Το κύμα ριζοσπαστικοποίησης σ' όλη τη χώρα βρήκε την έκφρασή του στην εμφάνιση ατελών οργάνων εργατικής εξουσίας, στα εργοστάσια και τις εργατικές συνοικίες. Στην επαρχία έγιναν προσπάθειες από τους φτωχούς αγρότες να καταλάβουν τη γη. Η διάχυτη αυτή αναταραχή ανάμεσα στις λαϊκές μάζες δημιούργησε κρίση στα παραδοσιακά κόμματα της μεσαίας τάξης και προκάλεσε στις γραμμές τους μια ολόκληρη σειρά από σπασμούς και διασπάσεις. Εφτά ηγετικά στελέχη του Χριστιανοδημοκρατικού Κόμματος διασπάστηκαν απ' αυτό και σχημάτισαν νέο κόμμα, το MIC (Κίνημα Χριστιανικής Αριστεράς) μαζί με το οποίο ενώθηκε και το 20% της Νεολαίας των Χριστιανοδημοκρατών διακηρύσσοντας ότι υποστηρίζει την "ανοικοδόμηση του σοσιαλισμού μαζί με την κυβέρνηση της Λαϊκής Ενότητας". Το Ριζοσπαστικό Κόμμα, διασπάστηκε από τα δεξιά αμέσως μετά από το 25ο συνέδριό του, όταν το κόμμα αυτό τοποθετήθηκε τυπικά υπέρ "της ταξικής πάλης και της ανάγκης να πάψει η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο". Ο Αλμπέρτο Βάλτρα, που δημιούργησε το λεγόμενο "Αριστερό" Ριζοσπαστικό Κόμμα (PIR) "για να εκπροσωπήσει τα συμφέροντα της μεσαίας τάξης", ούτε καν τόλμησε να βγει ανοικτά ενάντια στην κυβέρνη-

Οπως και στην Ελλάδα τον Απρίλη του 1967, έτσι και στη μακρινή Χιλή, το Σεπτέμβρη του 1973, βγήκαν στους δρόμους τα τανκς και οι επίλεκτες μονάδες του στρατού για να επιβάλλουν το "νόμο και την τάξη", δηλαδή την απροκάλυπτη και απροσχημάτιστη δικτατορία του ντόπιου και του ξένου κεφαλαίου.

Η εργατική τάξη και ο εκμεταλλεόμενος λαός της Χιλής, πλήρωσαν με πολύ αίμα και βάρβαρη καταπίεση τις ολέθριες αυταπάτες που είχαν καλλιεργηθεί από τους ρεφορμιστές ηγέτες του "Σοσιαλιστικού" και του "Κομμουνιστικού" Κόμματος. Αυταπάτες σύμφωνα με τις οποίες: ο παρακμασμένος καπιταλισμός μπορεί να μεταμορφωθεί σε "δημοκρατικό σοσιαλισμό" με ειρηνικό, κοινοβουλευτικό, τρόπο, όπως υποστηρίζουν όλα τα κόμματα της καθεστωτικής ρεφορμιστικής αριστεράς σε όλο τον κόσμο ακόμα και σήμερα.

Η κυβέρνηση "Λαϊκής Ενότητας" που είχαν σχηματίσει ο "σοσιαλιστής" Αλλιέντε και ο "κομμουνιστής" Κορβαλάν, υπόσχονταν να πραγματοποιήσει αυτό το όνειρο: να εγκαθιδρύσει στη Χιλή τον σοσιαλισμό χωρίς να πειράξει τον κρατικό μηχανισμό του κεφαλαίου, δηλαδή χωρίς να διαλύσει τα ένοπλα σώματα της καπιταλιστικής εξουσίας, χωρίς να συγκρουστεί με τους εκμεταλλευτές της κοινωνίας.

Το όνειρο αυτό, των "ρεαλιστών" αυτών ηγετών, δεν άργησε βέβαια να γίνει ένας εφιάλτης και μια ακόμα τραγωδία, όπως ακριβώς είχαν προειδοποιήσει έγκαιρα οι μαρξιστές επαναστάτες. Τα ένοπλα σώματα του κεφαλαίου ανέτρεψαν τη "νόμιμη" κυβέρνηση της "Λαϊκής Ενότητας" πνίγοντας στο αίμα τους οπαδούς της, που είχαν πιστέψει στο γλυκό όνειρο του "ειρηνικού δρόμου προς τον σοσιαλισμό".

Αμετανόητοι όμως οι καιροσκόποι ηγέτες της καθεστωτικής αριστεράς σε κάθε χώρα και στην ίδια την Χιλή, δεν παύουν να καλλιεργούν τις ίδιες αυτές ολέθριες αυταπάτες. Οι αγωνιστές της αριστεράς και οι εργάτες, ωστόσο, έχουν κάθε λόγο να θυμούνται την τραγωδία της Χιλής και να μελετάνε τα μαθήματα που αυτή έχει δώσει.

ση της "Λαϊκής Ενότητας". Η λαϊκή πλημμυρίδα υπέρ της κυβέρνησης ήταν εξαιρετικά δυνατή ακόμα και ανάμεσα στις μάζες των μικροαστών.

Στην πραγματικότητα, ο συσχετισμός των δυνάμεων στο κοινοβουλευτικό επίπεδο δεν ήταν παρά μια ασθενική αντανάκλαση της τεράστιας δύναμης του εργατικού και του αγροτικού κινήματος σε εκείνη τη φάση. **Όλες οι αντικειμενικές συνθήκες προσφέρονταν για τον ειρηνικό μετασχηματισμό της Χιλιανής κοινωνίας**

α. Η άρχουσα τάξη είχε χάσει το θάρρος και την αυτοπεποίθησή της. Το κίνημα των μαζών βρισκόταν σε εξαιρετική άνοδο και είχε ξεπεράσει κατά πολύ τα ρεφορμιστικά σχέδια των εργατικών ηγετών. Η μεσαία τάξη και ιδιαίτερα η αγροτιά, είχαν στηρίξει τις ελπίδες τους στην κυβέρνηση. Οι σοσιαλιστές και οι κομμουνιστές ηγέτες είχαν πάρει τις θέσεις - κλειδιά στην κυβέρνηση και στη δημόσια διοίκηση.

Είχαν το πλεονέκτημα να είναι η νόμιμη κυβέρνηση της χώρας

και αυτό απλούστευε το ζήτημα της σοσιαλιστικής επανάστασης, στα μάτια των πιο καθυστερημένων μαζών της μεσαίας τάξης.

Ακόμα και μέσα στις ένοπλες δυνάμεις, η "Λαϊκή Ενότητα" είχε μεγάλη υποστήριξη όχι μόνο ανάμεσα στους φαντάρους και τους ναύτες, αλλά και στους κατώτερους αξιωματικούς που υποστήριζαν το Σ.Κ. ή το Κ.Κ. Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας είχε το δικαίωμα να κάνει δημοψήφισμα για όλα τα σημαντικά ζητήματα.

Είναι αδύνατο να φανταστεί κανείς μια πιο ευνοϊκή αντικειμενική κατάσταση. Ωστόσο η ηγεσία του Σ.Κ. και του Κ.Κ. αποδείχτηκε ανίκανη να επωφεληθεί από αυτή την κατάσταση και να δώσει το αποφασιστικό χτύπημα, βάζοντας έτσι μια και καλή τέλος στην εξουσία της ολιγαρχίας.

Μέσα σ' εκείνη την κατάσταση η Χιλιανή κοινωνία παρουσίαζε όλα τα στοιχεία που είναι χαρακτηριστικά της **δυσδικής εξουσίας**: "Σ' αυτό το σημείο είναι πολύ σημαντικό να τονίσουμε την βασική αντίθεση που δημιουργούνταν από τις διαθέσεις των μαζών για λαϊκή εξουσία, όπως αυτή εκφραζόταν με τις κοινοτικές διοικήσεις, τις "βιομηχανικές επιτροπές", τις λαϊκές συνελεύσεις, τις οργανώσεις ελέγχου στη διανομή τροφίμων, τα εργατικά διοικητικά συμβούλια, κ.λ.π. ("45η επέτειος του Σ.Κ. Χιλής", σελ. 17).

Παρόλα αυτά όμως οι ηγέτες του εργατικού κινήματος άφησαν όλους τους μοχλούς εξουσίας στα χέρια της άρχουσας τάξης. Δεν τόλμησαν να απλώσουν χέρι στο στρατό και την αστυνομία. "Η Λαϊκή Ενότητα είχε την εκτελεστική εξουσία", γράφει ο Σεπουλβέδα, "αλλά η εκθρική τάξη, είχε τον έλεγχο ολόκληρου του αστικού κατε-

Η τραγωδία της Χιλής και τα μαθήματά της

Από τη Σελίδα 16

στημένου, τους μηχανισμούς κ.λπ., και ταμπουρώθηκε πίσω απ' αυτούς για να κάνει τις αντεπαναστατικές προετοιμασίες της".

Η κυβέρνηση είχε το νόμιμο δικαίωμα να κάνει δημοψήφισμα ή γενικές εκλογές, που χωρίς την παραμικρή αμφιβολία θα σήμαιναν συντριπτική νίκη των εργατικών κομμάτων. Σε μια τόσο ευνοϊκή στιγμή όμως, οι ηγέτες της "Λ.Ε." έχασαν την ευκαιρία, επαναπαυμένοι τυφλά στην "καλή θέληση" του ταξικού εχθρού..."

"Μέσα στις ένοπλες δυνάμεις της Χιλής υπήρχαν πολλοί φαντάροι, έφεδροι, ακόμα και αξιωματικοί που συμπαθούσαν τη Λαϊκή Ενότητα. Πολλοί ήσαν μέλη του Σοσιαλιστικού και του Κομμουνιστικού Κόμματος. Η απόπειρα εξέγερσης που έγινε από τους επαναστατημένους ναύτες στις 7 Αυγούστου, ήταν μία ακόμα ένδειξη του τι θα μπορούσε να συμβεί αν ο Αλλιέντε είχε κάνει μια σοβαρή έκκληση προς τους στρατευμένους εργάτες.

Δυστυχώς όμως ως την τελευταία στιγμή ο Αλλιέντε είχε εμπιστοσύνη στους στρατηγούς, ότι θα έμεναν νομιμόφρονες, και ακόμα ότι θα υπερασπιζόνταν την κυβέρνηση του. Σαν ένα μακάβριο παιχνίδι που έπαιξε η ιστορία, ο ίδιος ο Αλλιέντε λίγο πριν από το πραξικόπημα διόρισε τους στρατηγούς Γκουσμάν και Πινοςέτ αρχηγούς της αεροπορίας και του στρατού αντίστοιχα. Ως την τελευταία στιγμή, και όταν τα τάνκς ήταν πια στους δρόμους, ο Αλλιέντε ζητούσε από τους εργάτες να παραμείνουν "ήρεμοι" και "φρόνιμοι", ενώ μάταια προσπαθούσε να επικοινωνήσει τηλεφωνικά με τον Πινοςέτ.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΥΔΕΤΕΡΟ

Το βασικό λάθος των ηγετών
Νοέμβρης 2008

της Λαϊκής Ενότητας ήταν ότι θαρούσαν πως το αστικό κράτος θα μπορούσε να κρα-

τή -
σ ε ι
μία "α-
μερόλη-
πη στά-
ση" στην
ανάπτυξη
της ταξικής
πάλης και ότι
η Χιλή ήταν ι-
διαίτερη περί-
πτωση εξαιτίας
των "δημοκρατι-
κών παραδόσεων"
των ενόπλων της δυνάμεων.
Αυτές τις αυταπάτες τις καλλιεργούσαν έντεχνα ως την τελευταία στιγμή οι στρατηγοί. Λίγο πριν από το πραξικόπημα, ο Λ. Γκουσμάν, μετά την ανάληψη των καθηκόντων του (για την αρχηγία της αεροπορίας) εκφώνησε λόγο όπου διαβεβαίωσε ότι οι ένοπλες δυνάμεις "δεν θα παραβίαζαν ποτέ τον παραδοσιακό σεβασμό τους προς την νόμιμη κυβέρνηση". Τις ίδιες αυτές αυταπάτες έσπερναν και οι ηγέτες της Λαϊκής Ενότητας και ιδιαίτερα οι ηγέτες του λεγόμενου "Κομμουνιστικού" Κόμματος. Ο Λουίς Κορβαλάν δεν κουράστηκε να επαναλαμβάνει τα περί "επαγγελματισμού" και "πατριωτισμού" του Χιλιανού στρατού. Σ' ένα άρθρο του, που δημοσιεύτηκε στην "Παγκόσμια Μαρξιστική Επιθεώρηση", ο Κορβαλάν τονίζε με έμφαση τον ειδικό χαρακτήρα των ενόπλων δυνάμεων της Χιλής που: "διατήρησαν το επαγγελματικό τους

πνεύμα και τον σεβασμό τους προς το Σύνταγμα και τον Νόμο". Και γι' αυτό θα ήταν λάθος να πιστεύουμε ότι "είναι οι πιστοί υπηρέτες των ι-
μ π ε -
ριαλι-

στών και της άρχουσας τάξης". Ξανά τον Νοέμβρη του 1972 και στο ίδιο περιοδικό, ο Κορβαλάν επέμενε ότι: "οι στρατιωτικοί, παρά τις διάφορες πολιτικές τους απόψεις έχουν κοινές ηθικές αξίες: σεβασμό στο Σύνταγμα και τον Νόμο και νομιμοφροσύνη στην εκλεγμένη κυβέρνηση". Επίσης σε δημοσίευμα του Κορβαλάν στο "Μόρνινγκ Σταρ" (καθημερινή εφημερίδα του Κ.Κ. Βρετανίας, Σ.τ.Μ.) στις 29/12/70 έγραφε: "Αν πιστέψουμε ότι η ένοπλη σύγκρουση είναι αναπόφευκτη αυτό υπονοεί ότι θα πρέπει να δημιουργήσουμε λαϊκές πολιτοφυλακές. Στη σημερινή κατάσταση αυτό θα ήταν μια τεράστια πρόκληση προς τις ένοπλες δυνάμεις... που θα πρέπει να κερδηθούν στην υπόθεση της προόδου στη Χιλή και δεν θα πρέπει να σπρωχτούν στην απέναντι πλευρά των οδοφραγμάτων".

Αν οι ηγέτες της Λαϊκής Ενότητας είχαν ξοδέψει το ένα δέκατο των ενεργειών που έκαναν για να κερδίσουν την εμπιστοσύνη και τον σεβασμό της

στρατιωτικής κάστας στο να κερδίσουν τους φαντάρους, τον "κοινό λαό" του στρατού, με το μέρος του εργατικού κινήματος, η ήττα της 11ης Σεπτεμβρίου θα ήταν τελείως αδύνατη.

Αν ο Αλλιέντε είχε χρησιμοποιήσει το τεράστιο προσωπικό του κύρος και την νόμιμη εξουσία του σαν Πρόεδρος της Δημοκρατίας, για να κάνει έκκληση στις κατώτερες τάξεις του στρατού το αποτέλεσμα της σύγκρουσης θα ήταν πολύ διαφορετικό. Οι "κοινοί" φαντάροι αν έρχονταν έστω και μία φορά σε επαφή με το μαζικό κίνημα, αυτό θα είχε σαν αποτέλεσμα οι κοινωνικές πιέσεις και διαφοροποιήσεις να περάσουν και μέσα στις ένοπλες δυνάμεις. Όπως και σε κάθε άλλο στρατό, η κορυφή της πυραμίδας της στρατιωτικής κάστας συνδέεται με χιλιάδες άορατα νήματα, με την άρχουσα τάξη, ενώ οι "κατώτερες τάξεις" του στρατού είναι πάντα πιο κοντά στην εργατική τάξη και την αγροτιά. Οι στρατιώτες και οι ναύτες συμπαθούσαν το εργατικό κίνημα και την κυβέρνηση της Λαϊκής Ενότητας. Για να δημιουργηθεί όμως ένα κίνημα αλληλεγγύης στις γραμμές του στρατού είναι απαραίτητο να πεισθούν οι στρατιώτες ότι οι εργάτες έχουν σταθερή θέληση να φτάσουν τον αγώνα τους ως την τελική νίκη. Οι στρατιώτες πρέπει να πιστέψουν ότι υπάρχουν πιθανότητες επιτυχίας. Χωρίς αυτή την πίστη, ο φόβος απέναντι στους ανωτέρους θα τους υποχρεώνει να διατηρούν την πειθαρχία στην ιεραρχία.

Αποσπάσματα από την μπροσούρα "ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΧΙΛΗΣ, Μια μαρξιστική ανάλυση" του ισπανού Jorge Martinez (1979), που μεταφράστηκε και κυκλοφόρησε από την ομάδα μας, τον Αύγουστο 1981

Ναυπηγεία Σκαραμαγκά

Η αποκάλυψη της σκευωρίας και οι νέες απειλές

Ένα χρόνο μετά την δήθεν πώληση της μονάδας του Τροχαίου Υλικού των Ναυπηγείων Σκαραμαγκά, μαζί με 200 εργαζόμενους, η αποκαλυφθείσα "Τροποποίηση Νο 1 της ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΠΛΑΙΣΙΟΥ" που υπογράφηκε 10/9/2008 μεταξύ των "αγοραστών" της μονάδας του Τροχαίου Υλικού και της ΕΝΑΕ (Ελληνικά Ναυπηγεία ΑΕ), αποδεικνύει πλήρως ότι η αρχική "ΣΥΜΒΑΣΗ ΠΛΑΙΣΙΟ" που είχαν οι ίδιοι υπογράψει τον Σεπτέμβρη του 2007, δεν ήταν παρά μια σκευωρία της εργοδοσίας για την έμμεση απόλυση των 200 και την απαρχή της μεθοδευμένης πολυδιάσπασης ολόκληρου του Ναυπηγείου.

Μια σκευωρία στην οποία συμμετείχε ενεργά και το τότε προεδρείο (ΠΑΣΚΕ) της Διοίκησης του Σωματείου των εργαζομένων ΤΡΙΑΙΝΑ και για την οποία καταδικάστηκε από την Γενική Συνέλευση των εργαζομένων της 16/10/2007.

Πριν από ένα χρόνο, η εργοδοσία της ThyssenKrupp στην ΕΝΑΕ, ενεργοποιούσε τα σχέδιά της για την συρρίκνωση και πολυδιάσπασή του Ναυπηγείου με μαζικό περιορισμό των θέσεων εργασίας, μέσω της "πώλησης" τμημάτων και μονάδων του. Χρησιμοποιώντας μια εταιρεία φάντασμα (ΕΤΥΕ ΑΕ), που είχαν σχηματίσει, πριν από πολύ καιρό, σε ανύποπτο χρόνο, με ανοχή και συμμετοχή της διοίκησης των εργατοπατέρων του σωματείου, την "προίκισαν" με 200 εργαζόμενους, που προφανώς ήθελαν να απολύσουν, και εμφάνισαν έναν "επενδυτή" που την "αγόρασε" χωρίς ουσιαστικά να πληρώσει τίποτα.

Τις διαμαρτυρίες και καταγγελίες των εργαζομένων για την φανερή εικονικότητα και μεθόδευση της όλης υπόθεσης, ανέλαβε να τις κατευνάσει το εργατοπατρικό προεδρείο του σωματείου. Που με την γνωστή και ξεδιάντροπη πρόταση - συμφωνία των "8 σημείων" που συνυπέγραψε με την εργοδοσία του Ναυπηγείου και τον εμφανιζόμενο ως νέο "αγοραστή"- συνοδευόμενη με απειλές και εκφοβισμούς, υπεράσπιζε την "πραγματικότητα" και αναγκαιότητα της "πώλησης" και διαβεβαίωνε ότι οι αποζημιώσεις των 200 μεταφερόμενων εργατών στην νέα εταιρεία θα ήταν εξασφαλισμένες. Αποκαλύπτοντας έτσι, πως η ουσία της όλης μεθόδευσης ήταν η απόλυσή τους.

Η απόρριψη της πρότασης αυτής από την μαζική Γενική Συνέ-

λευση της 16/10/2007, η αποδοχή της μομφής ενάντια στο προεδρείο του σωματείου και η απαίτηση για άμεση προσφυγή σε εκλογές για νέα διοίκηση, απέδειξε από τότε ότι οι εργαζόμενοι του Ναυπηγείου δεν τρώνε κουτόχορτο.

Και ενώ η ίδια η ανυπαρξία ουσιαστικής δραστηριότητας της "νέας" εταιρείας, μέσα στο χρόνο που πέρασε, επιβεβαίωνε τις καταγγελίες για την εικονικότητα της "πώλησης", η μυστική "Τροποποίηση Νο 1 της ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΠΛΑΙΣΙΟΥ", του Σεπτέμβρη του 2008, που αποκαλύφτηκε τον περασμένο μήνα, αποδεικνύει την αναμφίβολη αλήθεια τους. Η νέα αυτή συμφωνία αποκαλύπτεται ότι:

1) Η περσινή "πώληση" της ΕΤΥΕ ΑΕ έγινε με τον σαφή και απροκάλυπτο όρο (Άρθρο 5) πως η εταιρεία θα "τεθεί υπό εκκαθάριση" (δηλαδή θα μπει σε διαδικασία διάλυσης και απολύσεων) ένα μόλις χρόνο μετά, την 30 Σεπτεμβρίου 2008. Με την νέα συμφωνία μετατίθεται "για ποικίλους λόγους" (περιμένοντας μήπως την ολοκλήρωση των διαπραγματεύσεων για την είσπραξη χρημάτων από την ελληνική κυβέρνηση για τα υποβρύχια;) η ημερομηνία αυτή κατά ένα τρίμηνο.

2) Τα έξοδα και οι αντίστοιχες δαπάνες των "επίσημων διαδικασιών εκκαθάρισης της ΕΤΥΕ ΑΕ", έως του ποσού των 4.500.000 Ευρώ (συμπεριλαμβανομένων και των αποζημιώσεων απόλυσης των εργαζομένων), ανέλαβε να τα καλύψει η ΕΝΑΕ!! Το ποσό

αυτό, που το αποκαλούν "Ποσό Διευθέτησης 2", η ΕΝΑΕ θα το καταβάλλει σε λογαριασμό προς όφελος της ThyssenKrupp GfT Gleistechnik GmbH ώστε να φαίνεται ως "εγγύηση τρίτου για τη Σύμβαση Αγοράς και Προμήθειας". Δηλαδή, η "πωλήτρια" ΕΝΑΕ πληρώνει, για λογαριασμό του "αγοραστή" ΕΤΥΕ, την ιδιοκτήτρια εταιρεία ThyssenKrupp!!!

3) Η "πωλήτρια" ΕΝΑΕ, χορηγεί δάνειο στην ΕΤΥΕ ΑΕ 1.474.712,98 €, που ορίζεται ότι θα το εισπράξει συγκεκριμένο πρόσωπο, ο Horst Meyer, ο υποτιθέμενος "αγοραστής" (άραγε είναι αμοιβή για την όλη "διευκόλυνση")!!!

Η αποκάλυψη των συμφωνιών αυτών δικαιώνουν απόλυτα τις αγωγές που έχουν υποβάλλει οι εργαζόμενοι στη μονάδα του τροχαίου υλικού κατά της εργοδοσίας της ΕΝΑΕ που αυθαίρετα και με δόλο τους αφαιρέσε την ιδιότητα των εργαζομένων των Ναυπηγείων και τους "μεταβίβασε" σε μια άλλη εταιρεία που από τα πριν είχε προδιαγραφεί η "εκκαθάρισή" της -και κατά συνέπεια η απόλυσή τους. Και είναι πολύ παράξενο που το νέο προεδρείο του ΔΣ του σωματείου, μαζί και οι παρατάξεις της ΠΑΣΚΕ και της ΔΑΚΕ, ακόμα και σήμερα, μετά την πλήρη αποκάλυψη των ήδη εξόφθαλμων από πέρσι εργοδοτικών μεθοδεύσεων, αρνούνται να πάρουν θέση και να υποστηρίξουν ενεργά τις αγωγές αυτές!

Στις αποκαλύψεις αυτές για την "εικονική" πώληση της ΕΤΥΕ ΑΕ, προσθέτονται και τα διακηρυγμένα και ομολογημένα νέα σχέδια της εργοδοσίας της ΕΝΑΕ για την συνέχιση της πολυδιάσπασης του Ναυπηγείου, με την δρομολόγηση "αποκόλλησης" και ξεπουλήματος του τμήματος των Επισκευών (κατά το πρότυπο της μονάδας του τροχαίου υλικού), που θα συνοδευτεί φυσικά και με την αντίστοιχη μαζική μείωση των θέσεων εργασίας.

Είναι περισσότερο από φανερό, λοιπόν, ότι με την προσυμφωνημένη "εκκαθάριση" της ΕΤΥΕ ΑΕ και τα σχέδια για τις Επισκευές, οι εργαζόμενοι του Ναυπηγείου Σκαραμαγκά, θα ξαναβρεθούν, πολύ σύντομα, στους επόμενους μήνες, αντιμέτωποι με μαζικές απολύσεις και με μεγάλη συρρίκνωση του Ναυπηγείου. Μια προοπτική που εναρμονίζεται πλήρως με τα γενικότερα σχέδια της ιδιοκτήτριας εταιρείας ThyssenKrupp, που απροκάλυπτα δημοσιεύονται στον διεθνή τύπο (αρκετά απ' αυτά έχουν αναδημοσιευτεί στις ανακοινώσεις της παράταξης "Νέο Κίνημα Αλλαγής εργαζομένων του Ναυπηγείου Σκαραμαγκά" - ΝΚΑ) και μιλάνε για την μεθοδευμένη συρρίκνωση των βιομηχανικών δραστηριοτήτων της, σαν αυτή του Ναυπηγείου Σκαραμαγκά, επειδή αυτό εξυπηρετεί την κερδοφορία και τα συμφέροντα τους.

Απέναντι σε αυτή την απειλή και με δεδομένο ότι η στάση της

Στη Σελίδα 19

Ναυπηγεία Σκαραμαγκά

Από τη Σελίδα 18

Thyssen Krupp απορρέει από την βαθιά κρίση του καπιταλισμού, η οποία διαμορφώνει την ίδια συμπεριφορά σε όλους του καπιταλιστές, **οι εργαζόμενοι, για να σώσουν τις δουλειές του και να αποφύγουν την τραγωδία της ανεργίας, πρέπει να απαιτήσουν το άμεσο διώξιμο της Thyssen Krupp, που απειλεί και καταστρέφει το Ναυπηγείο, την απαλλοτρίωση και την εθνικοποίηση του.** Ωστε, κάτω από τον άμεσο εργατικό έλεγχο των ίδιων των εργαζομένων, να αποκλειστεί η επανάληψη των καταστροφικών λειτουργιών της προηγούμενης "κρατικοποίησης" και να εξασφαλιστεί η διεύρυνση της λειτουργίας του για κάλυψη κοινωνικών αναγκών.

"Το μέλλον η βιωσιμότητα και η ανάπτυξη του ενιαίου Ναυπηγείου, -λέει η ανακοίνωση του ΝΚΑ- που θα εξασφαλίσει την εργασία όλων μας, είναι στενά συνυφασμένα με την προοπτική σταθερού αγώνα για την εθνικοποίηση του κάτω από τον εργατικό έλεγχο με εκλεγμένους και ανακλητούς αντιπροσώπους από τις συνελεύσεις μας." (Ανακ.19/18-9-08).

Δυστυχώς όμως, οι προσανατολισμοί του νέου προεδρείου του σωματείου, δεν φαίνεται να αντιλαμβάνονται τις αναγκαιότητες αυτές. Και ακόμα χειρότερα δεν φαίνεται να μπορεί και να θέλει να διαφοροποιηθεί από τις εργατοπατερικές μεθόδους και τις καταστροφικές κατευθύνσεις του προηγούμενου προεδρείου. Συνεχίζοντας στην γραμμή αναζήτησης συνεννοήσεων και κοινών λύσεων με την εργοδοσία, αφήνει απροετοίμαστους τις δυνάμεις των εργαζομένων μπροστά στην ολοφάνερη απειλή μαζικών απολύσεων που προετοιμάζει η εργοδοσία, αρνείται την πρωτοβουλία για την διαμόρφωση ενός κοινού σχεδίου δράσης όλων των εργαζομένων για να μην γίνει καμιά απόλυση από κανένα τμήμα και περιορίζεται σε ανούσιες "ενημερώσεις" που στην

ουσία αναπαράγουν έμμεσα τους ισχυρισμούς της εργοδοσίας.

Όπως σωστά λέει η ανακοίνωση του ΝΚΑ **"Μπροστά σε αυτή την πραγματικότητα η Διοίκηση του σωματείου έχει χρέος να πει υπεύθυνα τι σκέπτεται να κάνει. Και αυτό μπορεί να γίνει σωστά μόνο με ένα τρόπο. Να συγκαλέσει αμέσως έκτακτη Γ.Σ. για να συζητήσουμε δημοκρατικά πάνω στην κατάσταση και να αποφασίσουμε πως θα αντιδράσουμε.**

Στην συνέλευση αυτή το προεδρείο και όλες οι παρατάξεις πρέπει να παρουσιάσουν τις προτάσεις τους για όλα τα ζητήματα. Τι θα κάνουμε για να σταματήσουμε την κατάργηση των Επισκευών που ετοιμάζουμε; Ποια στάση θα κρατήσει το σωματείο μας στις διαφαινόμενες διαθεσιμότητες εργαζομένων; Ποια στάση θα κρατήσει το σωματείο μας αλλά και οι παρατάξεις στην εκδίκαση των αγωγών στις 4 Δεκεμβρίου που έχουν κάνει οι συνάδελφοι των Τρένων; Γιατί μέχρι σήμερα κανείς δεν μιλάει για το θέμα αυτό; Δεν είναι ζήτημα που αφορά όλο το Ναυπηγείο; Και τι σημαίνουν οι φήμες που κυκλοφορούν για την υλοποίηση συμφωνημένων επιλεκτικών μετακινήσεων ορισμένων "προστατευόμενων";

Συναδέλφισσες, συνάδελφοι, Η τύχη του Ναυπηγείου είναι στα χέρια όλων μας. Απαιτήστε να γίνει το γρηγορότερο έκτακτη Γ.Σ. δημοκρατική και αξιόστε να μάθετε όλοι την αλήθεια για τις συμφωνίες που γίνονται πίσω από τις πλάτες μας.

Ομοψυχία για να υπάρξει πρέπει να συμφωνήσουμε να παλέψουμε με όλες μας τις δυνάμεις με ένα κοινό σχέδιο δράσης για να μην γίνει ούτε μία απόλυση από κανένα τμήμα.

Η εθνικοποίηση του Ναυπηγείου κάτω από εργατικό έλεγχο είναι πλέον αναγκαία" (Ανακ.22/31-10-08)

Χ.Σ.

Σύλλογος Εργαζομένων π. ΙΟΝΙΚΗΣ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΕΡΓΑΤΟΠΑΤΕΡΙΣΜΟΣ

Η αντιδραστική συμπεριφορά του γραφειοκρατικού συνδικαλιστικού μηχανισμού, προκειμένου να "υπερασπίσει" και να διατηρήσει τα ξεχωριστά προνόμια που έχει εξασφαλίσει, δεν έχει όρια. Και το παραμικρό του παρακλάδι, ακόμα και στους πρωτοβάθμιους συλλόγους εργαζομένων, δεν διστάζει να καταπατάει κάθε έννοια εργατικής δημοκρατίας για να εξασφαλίσει το βόλεμά του σε βάρος των συμφερόντων των εργαζομένων και της ενότητάς τους.

Η εργατοπατερική κάστα που διοικεί τον σύλλογο της πρώην ΙΟΝΙΚΗΣ τράπεζας (που εξαγοράστηκε από την ALPHABANK), με συνεταίρους λίγους επιλεγμένους συνταξιούχους πρώην εργατοπατέρες και μεγαλοδιευθυντές, προχώρησε, μέσα στο καλοκαίρι, σε αντιδημοκρατικές μεθοδεύσεις και πραξικοπηματικές ενέργειες με "καταστατικές αλλαγές" για να εξασφαλίσει την "αξιοποίηση" της μεγάλης περιουσίας από την ίδια.

Η κάστα αυτή αρνείται την πάλη για την συγχώνευση και ενοποίηση των ξεχωριστών σωματείων των εργαζομένων στην τράπεζα ALPHABANK με τις σαθρές δικαιολογίες ότι δήθεν προσφέρει νομική κάλυψη στους 300 εργαζόμενους - μέλη της πρώην ΙΟΝΙΚΗΣ απέναντι στην εργοδοσία.

Στην πραγματικότητα όμως, η επιμονή της αυτή έχει να κάνει με την διατήρηση των διοικητικών προνομίων τους, την χρόνια απαλλαγή τους από την δουλειά και την "αξιοποίηση" της περιουσίας του συλλόγου, σα να ήταν δική τους περιουσία.

Στις προτάσεις των μελών της ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ να διεκδικηθεί αγωνιστικά και η συγχώνευση με τον άλλο σύλλογο της ALPHABANK (που έχει 6500 μέλη, δηλαδή την συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων), ακόμα και ενάντια στις διασπαστικές διαθέσεις της καιροσκοπικής και εργατοπατερικής ηγεσίας του, με συγχώνευση και των περιουσιακών τους στοιχείων, αντιδρούν λυσσασμένα.

Αντί γι' αυτό, και εν όψει της συνταξιοδότησης της ηγετικής αυτής κάστας που ελέγχει τον σύλλογο της πρώην ΙΟΝΙΚΗΣ, προχώρησαν σε πραξικοπηματικές και αυθαίρετες "καταστατικές αλλαγές", ώστε, ακόμα και μετά την συνταξιοδότησή τους, να συνεχίσουν να "αξιοποιούν" την περιουσία του συλλόγου, ανοίγοντας τον δρόμο για την διάλυσή του και της μετατροπής του σε "επαγγελματικό ταμείο, σύμφωνα με τις διατάξεις και τις ρυθμίσεις του αντεργατικού αντιασφαλιστικού νόμου 3029/2002!! Φρόντισαν, μάλιστα, με πρωτοφανείς αντιδημοκρατικές μεθοδεύσεις, να περάσουν και "διατάξεις" που περιορίζουν ακόμα περισσότερο τον έλεγχο των μελών του συλλόγου πάνω στις ενέργειες της διοίκησης.

Δεν διστάζουν να διευκολύνουν και να εξυπηρετήσουν τα αντιδραστικά σχέδια της κυβέρνησης και των τραπεζιτών για την δημιουργία τέτοιων "ταμείων" (που αποσκοπούν τελικά σε συρρίκνωση έως και κατάργηση της κοινωνικής ασφάλισης) προκειμένου να κρατήσουν το "μακρύ" τους χέρι πάνω στα κεφάλαια που θα προκύψουν από την εκποίηση που σχεδιάζουν της περιουσίας του συλλόγου!!

Οι παρατάξεις ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ και ΔΗΣΚ αντέδρασαν ε όλες αυτές τις μεθοδεύσεις, υποβάλλοντας ενστάσεις από την αρχή αυτής της παράνομης αντιδημοκρατικής διαδικασίας των "καταστατικών αλλαγών"

Η έγκριση των μεθοδευμένων "τροποποιήσεων" με νόθο δημοψήφισμα που έδωσε 97% και η απορριπτική "απάντηση" της εφορευτικής επιτροπής μετά από ...ενάμισι μήνα, δεν κλείνουν φυσικά το ζήτημα.

Η πάλη των μελών του συλλόγου και ιδιαίτερα αυτών που κατήγγειλαν τις αντεργατικές αυτές μεθοδεύσεις πρέπει να συνεχιστεί αμείωτη. Αλλά η ματαίωση δημιουργίας αυτού του νόθου "επαγγελματικού ταμείου" δεν είναι μόνο υπόθεση των μελών του συλλόγου της πρώην ΙΟΝΙΚΗΣ. Η προφανής σημασία που έχει για το σύνολο των εργαζομένων στην ALPHABANK αλλά και ολόκληρου του τραπεζικού κλάδου απαιτεί την κοινή αντίσταση και ανατροπή αυτών των σχεδίων της εργατοπατερικής κάστας. Την κοινή πάλη που είναι συνυφασμένη με την προσπάθεια για την συγχώνευση των ξεχωριστών συλλόγων της ALPHABANK σε έναν, και παραπέρα, την πάλη για την συγχώνευση όλων των συλλόγων και σωματείων των τραπεζοϋπαλλήλων, και ολόκληρης της ΟΤΟΕ, μαζί και των εργαζομένων στον χρηματοπιστωτικό τομέα, σε ένα ΕΝΙΑΙΟ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ του χρηματοπιστωτικού κλάδου.

ΝΟΤΑΡΑΣ Ι.

Μέλος του ΔΣ του συλλόγου π. ΙΟΝΙΚΗΣ

Προεδρικές εκλογές των Ε. Π. Αμερικής Καμία αλλαγή δεν θα φέρουν

Το αρθράκι αυτό είχε γραφτεί λίγο πριν από τις αμερικάνικες προεδρικές εκλογές. Διατηρεί όμως την επικαιρότητά του και μετά απ' αυτές, παρ' όλες τις ψευδαισθήσεις που καλλιεργήθηκαν και καλλιεργούνται, σε όλο τον κόσμο, από τα όργανα της "δημοκρατικής" ιμπεριαλιστικής προπαγάνδας και από τα ξόανα των ρεφορμιστικών, δήθεν αριστερών, κομμάτων. Ψευδαισθήσεις που δεν θ' αργήσουν ασφαλώς να διαψευστούν από τη σκληρή πραγματικότητα της εντεινόμενης παγκόσμιας κρίσης του παρακμασμένου καπιταλισμού και της άγριας ιμπεριαλιστικής αρπακτικότητας.

Θ' αποδειχτεί δηλαδή ότι ο νικητής αυτών των εκλογών, ο αφροαμερικάνος Ομπάμα, δεν είναι τίποτα άλλο από μια απλή μαριονέτα, ένα πειθήνιο όργανο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και των στρατοκρατών δολοφόνων του. Στη συγκεκριμένη κοινωνικο-πολιτική συγκυρία (με το εργατικό κίνημα πολιτικά ακέφαλο) το ένα από τα δύο κόμματα των μονοπωλίων, το λεγόμενο "Δημοκρατικό", προτείνοντας έναν μαύρο και νέο γερουσιαστή για πρόεδρο, κατόρθωσε και πάλι, με απατηλά συνθήματα, να παραπλανήσει τις έγχρωμέ και λευκές προλεταριακές μάζες και να βάλει στη θέση του μισητού Τζωρτζ Μπους, τον δικό του, ταλαντούχο δημαγωγό πλανητάρχη. Που με το σύνολο των διακηρύξεών του καθόλου δεν έκρυψε βέβαια, την πρόθεσή του να προωθήσει τα αγριανθρωπικά σχέδια του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, με όλα τα μέσα!

Ωστόσο, οι έγχρωμες και οι λευκές προλεταριακές μάζες, που με ενθουσιασμό κινητοποιήθηκαν προεκλογικά για την νίκη της πολιτικής αλλαγής που υποσχέθηκε ο Ομπάμα, φανέρωσαν σίγουρα την θέλησή τους να παλέψουν για την δική τους κοινωνική αλλαγή ενάντια στον σαπισμένο καπιταλισμό την κρίση του, την ανεργία και την δυστυχία. Κι αυτό είναι το μόνο πραγματικά ελπιδοφόρο μήνυμα που στέλνουν οι αμερικάνικες προεδρικές εκλογές τους εργάτες και τους εκμεταλλεόμενους όλης της γης.

Χωρίς καμιά αμφιβολία ο αμερικανός συγγραφέας Χάουαρντ Ζιν δεν έχει άδικο όταν λέει:

"Αν υπάρχει ελπίδα για τις ΗΠΑ, αυτή βρίσκεται στον αμερικανικό λαό."

Καθώς πλησιάζουν οι προεδρικές εκλογές στις Ενωμένες Πολιτείες Αμερικής (ΕΠΑ) και οι δημοσκοπήσεις εμφανίζουν νικητή τον υποψήφιο των "δημοκρατικών", τον γερουσιαστή **Μπάρακ Ομπάμα**, πολλά εκατομμύρια εκμεταλλεόμενοι, στην ίδια την Αμερική, στην Ευρώπη και σε όλο τον κόσμο, ελπίζουν πως η ανάδειξη του "δημοκράτη" **Ομπάμα** στη θέση του πλανητάρχη, θα σημάνει πολιτική και κοινωνική αλλαγή, δηλαδή καλύτερευση, για όλο τον κόσμο που υποφέρει, και δεινοπαθεί από την ιμπεριαλιστική αρπακτικότητα.

Οι ελπίδες αυτές ωστόσο είναι τελείως αβάσιμες και τεχνητά καλλιεργημένες, από συγκεκριμένα ιμπεριαλιστικά κέντρα.

Ολόκληρη η ιστορία των πολιτικών πραγμάτων στις Ε. Π. Αμερικής βεβαιώνει ότι τα δυο κυρίαρχα κόμματα, οι Ρεπουμπλικάνοι και οι Δημοκρατικοί, είναι οι δυο όψεις του ίδιου νομίσματος, δυο παραλλαγές της εξουσίας του μεγάλου ιμπεριαλιστικού κεφαλαίου. Ο εκάστοτε πρόεδρος είναι η μαριονέτα του στρατιωτικο-βιομηχανικού συγκροτήματος και πιο συγκεκριμένα ο εντολοδόχος των 60 οικογενειών που ελέγχουν τα κέντρα της αμερικάνικης οικονομίας και της πολιτικής.

Άλλωστε η πορεία της οικονομικής κρίσης που συγκλονίζει τελευταία τις ΕΠΑ, μας δείχνει καθαρά ποιοι και για ποια συμφέροντα αποφασίζουν και τι είδους αλλαγές και "μεταρρυθμίσεις" επεξεργάζονται.

Πιστεύω πως όλα αυτά που συμβαίνουν μπορεί να οδηγήσουν σ' ένα κίνημα εξέγερσης... Αυτό είναι η μοναδική ελπίδα για τις ΗΠΑ".

Πραγματικά χωρίς εξέγερση του αμερικάνικου λαού καμιά πολιτική και κοινωνική αλλαγή δεν θα γίνει στις ΕΠΑ, ακόμα κι αν τυχόν ο **Μπάρακ Ομπάμα** ήθελε να κάνει κάποιες αλλαγές. Όμως το κίνημα εξέγερσης που μπορεί να εξασφαλίσει πραγματικά την κοινωνική αλλαγή δεν θα είναι ένα αυθόρμητο δημοκρατίστικο κίνημα των λαϊκών μαζών, όπως ονειρεύεται ο **Χάουαρντ Ζιν**. Το μόνο κίνημα εξέγερσης που θα βάλει τέλος οριστικό στην απάτη της ιμπεριαλιστικής "δημοκρατίας" θα είναι το οργανωμένο επαναστατικό κίνημα της αμερικάνικης εργατικής τάξης, με επικεφαλής της το κόμμα της προλεταριακής σοσιαλιστικής επανάστασης.

Όλα λοιπόν όσα συμβαίνουν στις ΕΠΑ και στον κόσμο προετοιμάζουν αυτή την μόνη πραγματική κοινωνική και πολιτική αλλαγή στις ΕΠΑ. Αυτή είναι η μοναδική διέξοδος από το αδιέξοδο του παρακμασμένου και αποσυντιθέμενου ιμπεριαλισμού. Το επαναστατικό κίνημα εξέγερσης του πανίσχυρου αμερικάνικου προλεταριάτου, για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες Αμερικής, όπως το έχει προδιαγράψει ο επαναστατικός μαρξισμός, με το ιδρυτικό μεταβατικό πρόγραμμα της 4ης Διεθνούς, πριν από 70 χρόνια.

